

บทนำ

ท่าอากาศยานนานาชาติฮ่องกง

เที่ยวบินตรงจากนิวยอร์กมาถึงฮ่องกงในช่วงเย็น ผู้โดยสารจากชั้นเฟิร์สคลาสค่อยๆ ทอยออกมาตามลำดับ ถึงจะมีบริการดูแลบนเครื่องที่ยอดเยี่ยม แต่การนั่งๆ นอนๆ อยู่บนฟ้าเป็นเวลาหลายสิบหก ชั่วโมงก็ไม่ใช่เรื่องสบาย คนส่วนใหญ่จึงอยู่ในสภาพอดโรยอย่างเห็นได้ชัด

หญิงสาวผู้หนึ่งเดินใส่หูฟังผ่านกลุ่มคนจ่อแจ้โดยรอบ ใบหน้าเล็กถูกเงาจากหมวกแก๊ปบดบังไปเกินครึ่ง เห็นเพียงริมฝีปากแดงสดจิ้มลิ้มประดับอยู่บนใบหน้าขาวเนียน เสื้อยืดคอกกว้างสีขาวดูหมองหม่นไปบ้างหากเทียบกับผิวกายขาวกระจ่างราวกับบรรจุหลอดไฟเอาไว้ข้างใน เสื้อโค้ททรงยาวสีน้ำตาลอ่อนถูกพับและพาดไว้ที่แขนข้างหนึ่ง กางเกงยีนเข้ารูปเผยให้เห็นขาเรียวเล็กซึ่งก้าวเดินบนรองเท้าหนังตสันสูงอย่างคล่องแคล่วรวดเร็ว ท่าทางดูไม่เหมือนทั้งคนท้องถิ่นหรือนักท่องเที่ยว

หลังจากที่เธอไปรับกระเป๋าเดินทางซึ่งมีอยู่ใบเดียวมาแล้ว ยิ่งใกล้ถึงประตูทางออกเท่าไร ผู้คนยิ่งแออัดเสียงดังมากขึ้นเท่านั้น และส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงเสียมากกว่า

หญิงสาวหยุดมองความโกลาหลเบื้องหน้า แฟนคลับสาวร่วมร้อยต่างยกโทรศัพท์ในมือเบียดเสียดแย่งกันถ่ายภาพชายหนุ่มร่างสูงโดดเด่นผู้หนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลออกไปนัก ดวงตาเรียวยาวสงบนิ่งซึ่งมีไฟเมื่อดเล็ก ๆ ประดับอยู่ห่างตาข้างขวาแปรเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนขึ้นมาทันที เสียงเรียกชื่อโดยรอบทำให้เธอรู้ว่า ‘พี่ชาย’ ออกมารับอย่างทีสุดจริงๆ

เมื่อนึกถึงสาเหตุที่ทำให้ต้องจากบ้านไปกว่าสิบปีก็ไม่โทษใคร นอกจากความไร้เดียงสาหน้ามิดของตัวเอง แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความเจ็บปวดจากเรื่องแต่หนหลังก็ไม่ควรค่าให้เอ่ยถึง ความอบอุ่นพลันแล่นขึ้นมาจนใบหน้าขาวกระจ่างปรากฏริ้วสีแดงเข้ม

ถึงจะอยู่ห่างออกไปเกือบสามสิบก้าว แต่ ‘เงินเฟยหลิง’ กลับเห็นหญิงสาวผู้หนึ่งได้อย่างชัดเจน จากที่เจอกันรอบก่อน อีกฝ่ายไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลย รูปร่าง หน้าตา ทรงผม และรอยยิ้มอ่อนโยนละมุนละไมยังคงเหมือนเดิม ถ้าไม่ใช่ ‘น้องสาว’ แล้วจะเป็นใคร...

ดวงตาสีดำสนิทของชายหนุ่มพลันกะพริบถี่ ลืมแม้กระทั่งมารยาทพื้นฐาน ยกมือป้องปากตะโกนเสียงดังท่ามกลางฝูงชนนับร้อย

“ยายตัวเล็ก!”

การกระทำของดารารายในดวงใจทำเอาเสียงจ่อแจ้ทั้งหมดเงียบลงทันควัน สายตาเสียดแทงของบรรดาแฟนคลับพร้อมใจพุ่งตรงไปยัง ‘ยายตัวเล็ก’ คนปริศนา เมื่อเห็นว่าเป็นหญิงสาวดูไม่ธรรมดา ผู้หนึ่ง โทรศัพท์ในมือต่างเปลี่ยนเป้าหมายมาดรวักเก็บภาพสะท้อนวงการบันเทิงนี้ แต่ก็มีแฟนพันธุ์แท้บางส่วนที่อยู่นิ่งกับที่ พอนึกทบทวนจนทราบถึงสถานะของอีกฝ่าย พลันรีบเปิดทางให้คนที่อยู่กึ่งกลางฝูงชนอย่างว่าง่าย

ร่างสูงโดดเด่นแหวกฝูงชนออกมา กิ่งเดินกึ่งวิ่งไปหานูคคอร่างเล็กที่หยุดรออยู่ เขาดีใจจนพูดอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว อีกฝ่ายพลันคลายมือจากที่จับกระเป๋าและพุ่งเข้ามาอกอดเขาอย่างแรงจนเซ

ถอยหลังไปหลายก้าว ซุกไปหน้าบนอกกว้าง เอ่ยเสียงสั้นเครือ
“ยายตัวเล็กของเฮียกลับมาแล้วค่ะ”

การกลับมา

*‘ความนุ่มนวลคือดาบเล่มหนึ่ง’
โกวเล้ง*

‘เงินเฟยเฟิง’ หรือ ‘เลลาห์ เงิน’ แท้คางมองออกนอก หน้าต่างดูทิวทัศน์ข้างทาง ทั้งความเจริญ ผู้คน สิ่งก่อสร้าง ทุกอย่าง เปลี่ยนแปลงไปจากในความทรงจำ ทุกที่ที่รถแล่นผ่านมีนักท่องเที่ยว เดินขวักไขว่มากมายไม่ต่างอะไรจากนิวยอร์ก แน่นอนว่าเธอย่อมเคย เห็นภาพความเจริญของฮ่องกงจากในข่าวต่างๆ แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น ก็อดสะท้อใจไม่ได้ พลันยังตระหนักได้ว่าเวลาไม่เคยปรานีผู้ใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับ ‘คน’

เมื่อชมเมืองพอใจแล้วเธอก็เอียงคอหันกลับมามองคนข้างๆ ผู้ชายคนนี้อาจจะเป็นช็อกเว้น...หากเทียบกับเมื่อสิบปีที่แล้ว ‘เงินเฟยเฟิง’ หรือ ‘ลูคัส เงิน’ พี่ชายบุญธรรมของเธอไม่ได้เปลี่ยนไปตามกาลเวลาเท่าใดนัก หรืออาจจะเป็นเพราะว่าหากเขามีเวลารว่างก็จะบินไปหาเธอที่นิวยอร์กอยู่เป็นประจำก็ไม่ว่า ต่อให้เขาสูงขึ้น หน้าตาคมคาย สมเป็นบุรุษเพศมากขึ้น แต่เธอยังจำภาพหนุ่มน้อยในชุดเครื่องแบบนักเรียนได้อยู่เลย คงเหมือนกับที่เขาเอาแต่เรียกเธอว่า ‘ตัวเล็ก’ ทั้งๆ

ที่ตอนนี้เธออายุสี่สิบห้าเข้าไปแล้ว

“ไม่อยากจะเชื่อเลย ทุกถนนมีแต่โฆษณาของเฮีย” หลังจากที่เขาคลอมนับป้ายโฆษณาตามท้องถนนที่มีใบหน้าของเขาคร่ำๆ ดูเหมือนว่าสิบนิ้วมือก็ไม่พอเสียด้วยซ้ำ การที่เขาอุตส่าห์เจียดเวลามารับเธอที่สนามบินได้ สวมกับเป็น ‘เฮียหมายเลขหนึ่ง’ ของเธอตั้งแต่เล็กยันโตจริงๆ

แม้จะโลดแล่นในวงการแค่เพียงไม่กี่ปี แต่เงินเฟยหลังเรียกได้ว่าเป็นหนึ่งในซูเปอร์สตาร์ที่ตารางงานแน่นจนแทบไม่มีเวลาอยู่กับครอบครัว เขามีชื่อเสียงมากในเอเชีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจีน คงเพราะเส้นผมสีดำสนิทปกหน้าผากตัดกับผิวกายขาวผ่อง คิ้วเข้มเฉียงขึ้นเล็กน้อย จมูกโด่งเป็นสันตรง ทว่าดูไม่แข็งกระด้าง เขาได้รับดวงตาเรียวยาวอ่อนโยนมาจากมารดา เมื่อรวมกับริมฝีปากบางเฉียบสีอ่อนแล้ว ทุกครั้งที่เขาคลี่ยิ้มก็ละลายหัวใจหญิงสาวมากมายนับไม่ถ้วน

“ปีนี้เฮียถ่ายโฆษณาไปเกือบยี่สิบตัว ทนมองหน้าเฮียหน่อยนะ” เงินเฟยหลังเหลือบมองคนด้านข้าง ก่อนจะเผยรอยยิ้มกว้างจนดวงตาหรีเป็นเส้นโค้ง

“นี่ถึงตอนนั้นที่เฮียโทร. มาเล่าให้ฟังว่าตัดสินใจถ่ายโฆษณาตัวแรก ตัวเล็กคิดว่าตัวเองหลุดไป นึกภาพเฮียเข้าวงการไม่ออกเลย แต่ก่อนเฮียซื่ออายุจะตาย ให้ไปยื่นพุดบนเวทีก็เสียงสั้นแล้ว” หญิงสาวสัพยอก เธอกับเขาอายุห่างกันแค่ปีเดียว ดังนั้นความสนิทสนมจึงมากกว่าคนอื่นๆ ในบ้าน

“เวลาเปลี่ยน อะไรก็เปลี่ยน เฮียก็อยากลองทำอะไรใหม่ๆ ดูบ้าง ก็เหมือนตัวเล็กนั่นแหละ ใครจะคิดว่าตัวเล็กจะช่วยป้าดูแลสาขาที่อเมริกาได้” ผู้พุดคนจุมกเป็นเชิงหยอกเย้า

“จำได้ไหม แต่ก่อนตัวเล็กยังวิ่งตามติดพวกเฮียอยู่เลย ถ้าไม่ยอมให้ไปด้วยก็ชี้แยใส่ตลอด ‘ไม่รักตัวเล็กแล้วเหอะอะ’ แค่นี้ยืมมุก

นี่ พวกเฮียเคยปฏิเสธได้หรือ”

เงินเฟยหลังระเบิดเสียงหัวเราะดังก้อง อย่างว่าแต่เขากับ ‘เฮียใหญ่’ เลย ขนาดบิดาเขาที่ว่าดูและเด็ดขาดจนบุรุษวัยฉกรรจ์ไม่กล้าสบตา ยังใจอ่อนเวลาบุตรสาวบุญธรรมคนนี้กอดแขนกอดขาออดอ้อน น้ำเสียงฉอเลาะก็เป็นทีหนึ่ง ชุกชนกไม่มีใครเกิน แต่ไม่ว่าจะทำอะไร ผิดก็ไม่เคยโดนดุเลยสักครั้ง ตรงกันข้ามกับพวกเขา ทำผิดแค่นิดเดียว ก็เกือบจะโดนสายตาเย็นยะเยือกของบิดาแช่แข็งอยู่รอมร่อ แต่พอเงินเฟยเพิ่งน้ำตาลกลอกกล่าวว่า ‘ป้าขา...อย่าโมโหเลยนะคะ’ พวกเขาจะได้รับการให้อภัยในทันที

“จริงด้วย...ถ้าเฮียไม่พูดถึงเรื่องในอดีต ตัวเล็กก็เกือบจะลืมไปหมดแล้ว”

ชายหนุ่มหันมองไปหน้าจิ้มลิ้มจากทางด้านข้างด้วยความเอ็นดู ก่อนจะหยุดชะงักเมื่อเห็นรอยยิ้มอ่อนโยนก่อนหน้านี้นุบลงไปกว่าครึ่ง ใฝ่เม็ดเล็กที่หางตาข้างขวายิ่งขับเน้นความอึมครึมของเจ้าตัวชัดเจนนั่น เขาเพิ่งจะตระหนักถึงประโยชน์คลุมเครือที่อีกฝ่ายกล่าว พลันอยากจะกัดลิ้นตัวเองแรงๆ สักหลายที ไม่รู้เรื่องราวในอดีตจะยังส่งผลกระทบต่อกี่ฝ่ายมากแค่ไหน แต่ยังไม่ทันจะได้คิดค้ำกล่าวปลอบโยนใดๆ อีกฝ่ายกลับชิงพูดชัดขึ้นมาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“พอโตขึ้นทุกคนก็ต้องทำหน้าที่ของตัวเอง มีภาระมากขึ้น มีความรับผิดชอบมากขึ้น โดยเฉพาะพวกเราพี่น้อง เฮียอยู่ที่นี่ก็ทำงานหนักเป็นภาพลักษณ์ให้บริษัท ‘เขา’ ก็ช่วยป้าบริหารกิจการแถบนี้ทั้งหมด ตัวเล็กที่อยู่ที่นี่จะนั่งอมมืออเท้าเฉยๆ ได้ยังไงคะ อะไรที่ช่วยป้ามาได้ก็ต้องช่วยกันนะเฮีย” ผู้ถูกมองกลับมายิ้มกว้างเช่นเดิม เมื่อสัมผัสถึงแววตาเป็นห่วงเป็นใยจากพี่ชายบุญธรรม เธอใช้คำว่า ‘พวกเรา’ ได้อย่างคล่องปาก ต่อให้ในความทรงจำ ‘เขา’ จะเปื้อนหนายหรือเกลียดชังเธอเช่นไร ถึงยังไง ‘สถานะ’ พวกนั้นก็ยังคงอยู่

“รู้ไหม ตอนที่ป้ามาได้ยินว่าปีนี้ตัวเล็กจะกลับมากรีบสั่งคนมา ทำความสะอาดบ้านยกใหญ่ สั่งคนมาจัดสวนใหม่ซะสวยเขียว นี่ก็ให้ คนไปตามพ่อครัวแม่ครัวมาเพิ่มด้วย กลัวอาหารไม่ถูกปากลูกสาว” เงินเฟยหลังรีบเฉไฉไปเรื่องอื่นอย่างแนบเนียน ไม่อยากทำลาย บรรยากาศดีๆ ตั้งแต่วันแรกที่อีกฝ่ายมาถึงฮ่องกง

ครั้งแรกที่เขาได้เห็นเด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารักจิ้มลิ้มที่บิดามารดา พาเข้าบ้านมาแนะนำตัวในฐานะ ‘คู่หมั้น’ ของ ‘เฮียใหญ่’ ก็ยี่สิบปีมาแล้ว และไม่นานเด็กผู้หญิงคนนั้นก็กลายเป็นหนึ่งในคนตระกูลเงิน อย่างถูกต้องตามกฎหมาย เงินเฟยเพิ่งจึงเป็นทั้ง ‘คู่หมั้น’ ของพี่ชาย และ ‘น้องสาวบุญธรรม’ ของเขา

“เฮียไม่น่าบอกป้ามาเลย เรื่องนอกบ้านก็เหนื่อยมากพออยู่แล้ว ยังต้องมาเหนื่อยกับเรื่องไม่เป็นเรื่องอีก” คิ้วเรียวของผู้พูดขมวดเข้าหากันเล็กน้อย ดูทอดถอนใจมากกว่าหงุดหงิดใจ

“รู้แบบนี้ตัวเล็กกลับมาเจียบๆ คนเดียวดีกว่า”

“อย่าพูดแบบนี้สิ ตัวเล็กกลับบ้านมากก็ถือเป็นเรื่องสำคัญของครอบครัวเราเหมือนกัน ลงเฮียรู้แต่ไม่ยอมบอกสิ ป้ามาได้บ่นหูซาแน่” ชายหนุ่มส่ายหน้าปราม ถึงจะไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขเดียวกัน แต่เพราะเติบโตมาด้วยกัน เงินเฟยเพิ่งจึงเป็นหนึ่งในสมาชิกครอบครัวของเขา เสมอ

ไม่ต้องกล่าวถึงบิดามารดา ทั้งสองรักและเอ็นดูลูกสาวบุญธรรม คนนี้มาก ตอนที่อีกฝ่ายย้ายไปเรียนต่อที่อเมริกาใหม่ๆ บิดามารดา ของเขาก็เป็นห่วงจนนอนไม่หลับและกินข้าวไม่ลงไปหลายวัน ดังนั้น การกลับมาฮ่องกงครั้งแรกในรอบสิบปีของเงินเฟยเพิ่ง ฉลองแค่นี้ก็น้อยไปด้วยซ้ำ

นอกเหนือจากนั้น เรื่องสิบปีที่แล้วไม่ได้เลือนหายไปตามกาลเวลา เมื่อใดมีวันหยุดยาวที่ควรอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันในครอบครัว

ตัวต้นเหตุอย่างเฮียใหญ่มักจะกลายเป็นอากาศธาตุในสายตาของบิดา อยู่หลายวัน ปีนี้ถึงค่อยยังชั่วหน่อย ชาวการกลับมาของเงินเฟยเฟิง สร้างบรรยากาศครึ้นเครงให้สมกับงานเลี้ยงฉลองใหญ่ที่ใกล้จะมาถึง

“คิดถึงปีากับหม่อม้าจ้จ”

“คิดถึงก็อยู่ให้นานๆ ไม่ต้องกลับเลยก็ได้ น้องคนเดียว เฮียเลี้ยง ไหว” เขานึกถึงกระเป่าลากใบเดียวด้านหลัง ทั้งๆ ที่วันแซยิดของป้า อีกตั้งเดือนหน้า แต่อีกฝ่ายกลับเตรียมข้าวของเหมือนจะมาอยู่แค่ สองสามวัน

“เฮียพูดแล้วนะ เอาหลักประกันมาเลย” เงินเฟยเฟิงแสวงตีหน้า ขริม แต่ไม่อาจซ่อนความซุกซนที่ระดับบนหางตาได้

“จะเอาอะไร ไหนลองบอกมาก่อน”

“บัตรเครดิต รถ เพนต์เฮาส์ด้วย รู้นะว่าเฮียแอบซื้อไว้ซุกเด็ก นอกบ้าน”

“ไ้อ้หยา! ดูคำพูดคำจา เฮียไม่มีอะไรแบบนั้นหรอก ป้าไ้ยิน คงตีหัวเฮียแตกแน่” รถที่ขับมาตีๆ พลันสายไปมาเล็กน้อย ก่อนที่ผู้ เป็นสารถึจะหันมามองค้อนคนพูดจาเหลวไหล

“แบบนี้เขาเรียกว่าร้อนตัวรีเปล่าคะ”

“ตัวเล็ก!”

“ก็ไ้ได้ ก็ไ้ได้คะ ตัวเล็กไม่แก้งแล้ว” หญิงสาวหลุดขำเมื่อเห็น สีหน้าจริงจังของพี่ชาย ตั้งแต่จำความไ้ได้ น้อยครั้งที่เขาจะพูดโกหก และด้วยนิสัยของเขา...ไม่มีทางทำเรื่องอะไรที่จะส่งผลเสียต่อครอบครัว แน่

ตรงกันข้ามกับอีกคน...

เมื่อนึกถึงข่าวคราวที่ ‘บังเอิญ’ แล่นเข้าหตุตลอดสิบปีที่ผ่านมา เธอพลันเปือนสายตาออกไปนอกกระจก แม้เสียงหัวเราะจะยังคงอยู่ แต่แววตากลับเฉยชาไร้อารมณ์อย่างถึงที่สุด

ประตูเหล็กสีดำเปิดออกโดยอัตโนมัติ รถสปอร์ตเดี่ยว

เข้าไปในอาณาเขตของคฤหาสน์ตระกูลเงิน เงินเฟยเฟิงอดเบิกตามองอย่างประหลาดใจไม่ได้ ขณะที่ภายนอกเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา แต่ทุกสิ่งในสถานที่แห่งนี้แทบไม่เปลี่ยนแปลงไปจากในความทรงจำ

คฤหาสน์สี่ขาวสไตล์คลาสสิกยังคงเหมือนเดิม ตัดกับกรอบหน้าต่างไม้สีซีเปียเข้มและหลังคาสีอิฐหม่น ตั้งโดดเด่นบนสนามหญ้าเขียวขจี พุ่มไม้ประดับสองข้างทางได้รับการตัดแต่งเป็นอย่างดี รวมถึงต้นไม้ใหญ่ที่ทุกคนเคยปีนเล่นยังคงยืนต้นตระหง่านผ่านวันเวลา หลายสิบรอบฤดู ศาลาในสวน น้ำพุ เสาคอมไฟ หรือแม้กระทั่งหินอ่อนสีเทาสว่างที่ปูพื้นทุกก้อน ทั้งหมดนี้ยังเหมือนเดิมในความทรงจำราวกับมีมนตร์ขลังย้อนเวลา เธอรู้สึกรู้ว่าไม่ได้จาก ‘บ้าน ’ ไปสิบปี แต่เหมือนไปทัศนศึกษาสิบวันแล้วเพิ่งกลับมามากกว่า

“ไม่จริงน่า...” คนที่ไม่ได้กลับบ้านมานานยกมือเกาะกระจกรถมองตาค้าง อุทานเสียงหวานปนประหลาดใจออกมา ตลอดหลายปีที่อยู่อเมริกา... เธอไม่เคยเสียกิริยามากถึงขนาดนี้ แต่เมื่อเห็นบ้านที่เติบโตมาพลันรู้สึกคล้ายกลับไปเป็นเด็กอีกครั้ง

“หืม? หมายถึงบ้านนะเหรอ”

รถสปอร์ตหยุดล้อในโรงจอดรถที่อยู่ไม่ห่างจากตัวบ้านนัก เงินเฟยเฟิงรีบเปิดประตูก้าวลงจากรถทันที มือบางยกขึ้นลูบตามแนวกำแพงอย่างไม่อยากจะเชื่อ นอกจากรถที่เป็นรุ่นทันสมัยขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม เธอยังจำสัมผัสผืนผ้าลินินๆ เย็นๆ ของกำแพงหินเหล่านี้ได้ด้วยซ้ำ

“อืม... บ้านยังเหมือนเดิมเลย”

ซ่า ซ่า

หญิงสาวเดินออกจากโรงจอดรถ ผิวขาวเนียนละเอียดที่ไพล่พันเสื้อยืดคอกว้างตัดกับแมกไม้สีซีเปียขจีที่อยู่รอบตัว มือบางยก

ขึ้นป้อมแสงแดดที่ส่องผ่านเงาต้นไม้สูงเข้ามากระทบหน้า เธอหลับตา รับสายลมซึ่งนำพาความร่มรื่นมาโอบล้อมไปทั่วร่าง สูดหายใจรับความสดชื่นจากพรรณไม้หลากชนิด แก้มเนียนใสค่อยๆ ปรากฏริ้วแดงระเรื่อจากโอดแอดยามบ่าย

“มีเซอร์ไพรส์ยิ่งกว่านี้อีก” เงินเฟยหลิงมองน้องสาวบุญธรรม พลังคลี่ยิ้ม ก่อนจะลากกระเป๋าเดินทางนำเข้าไปยังห้องโถงใหญ่

ผู้ที่ไม่ได้กลับบ้านมากกว่าสิบปีพลันกระจำง้างแข็งถึง ‘เซอร์ไพรส์’ ที่ว่า ในบ้านแทบไม่มีอะไรเปลี่ยนไปเลย วอลล์เปเปอร์สีครีมสะอาดตา แชนเดอเลียระระย้าสีทอง เฟอรินเจอร์ทุกชิ้นยังตั้งอยู่ที่เดิม ตู้โชว์ของสะสมก็ยังมีพื้น้องแจกันลายครามจากราชวงศ์ต่างๆ อวดสัดส่วนโค้งเว้าเรียงราย หากเทียบจากในความทรงจำ เหมือนจะมีมาเพิ่มแค่เพียงไม่กี่ชิ้นเท่านั้น

“แล้วจะให้เสียพาเพื่อนมาที่บ้านได้ยังไง ป้าหวงบ้านขนาดนี้” ชายหนุ่มกล่าวถึงเจ้าของบ้านที่แท้จริงซึ่งอายุเจียนจะหกสิบอยู่แล้ว แต่ยังออกไปทำงานแต่เช้าเป็นกิจวัตรอยู่ทุกวัน

“ป้าเคยบอกกับพวกเราว่าภูมิใจกับบ้านหลังนี้มาก ข้าวของทุกชิ้นมาจากหยาดเหงื่อแรงกายป้าทั้งนั้น กว่าจะเป็นอย่างที่พวกเราเห็นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย” หญิงสาวพยักหน้าเข้าใจ บิดาบุญธรรมของเธอเริ่มต้นทุกอย่างจากศูนย์ ไม่แปลกที่เขาจะรักบ้านหลังนี้

“อืม...สมแล้วที่เป็นลูกสาวป้า ฮ่าๆๆ”

“ถูกต้องค่ะ เสียหนี้แหละที่ถูกเก็บมาเลี้ยง” เงินเฟยเฟิงหัวเราะคิกคักกับพี่ชายต่างสายเลือด ก่อนที่เขาจะลากกระเป๋าพาเธอมายังห้องนอนของตัวเอง

แกว๊ก

ทันทีที่เปิดประตู ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนพลันเบิกกว้างอึกรอบหญิงสาวกวาดมองภายในห้องอย่างตื่นตะลึง นอกจากสีฟ้าม่านและ

ชุดผ้าปูที่นอนที่เปลี่ยนไปตามวัยที่เพิ่มขึ้น ข้าวของทุกอย่างก็อยู่ในที่
ที่ควรจะอยู่ เธอสามารถเดินหลับตาภายในห้องที่ไม่ได้กลับมาเป็น
สิบปีได้ด้วยซ้ำ

“หม่อม้าสั่งให้คนเก็บข้าวของในห้องให้เหมือนเดิม บอกว่ารอ
ตัวเล็กกลับมาจัดการเอง” ชายหนุ่มบอกแก่คนข้างกายที่ทำสีหน้าตื่น
ตะลึง ก่อนจะดันแผ่นหลังเล็กให้เธอเข้าไปข้างใน

“ตอนแรกทุกคนคิดว่าตัวเล็กคงตัดสินใจแบบอารมณ์ชั่ววูบ
ไปอยู่ที่นั่นแค่ไม่กี่เดือน ใครจะเชื่อว่าจะลากยาวมาจนปานนี้”

“คิดถึงหม่อม้าจังเลย ตัวเล็กไปหาหม่อม้าก่อนดีกว่า” หญิงสาว
แข็งขัน หมุนกายจะเดินไปอีกทาง แต่จนแล้วจนรอดก็ถูกคนสูงกว่า
ล็อกคอลากเข้าไปในห้องจนได้

“หม่อม้าออกไปข้างนอกยังไม่กลับ ระหว่างรอก็พักผ่อนก่อน
เถอะ ตอนเย็นเสียด่อยให้คนมาตามไปกินข้าว เอ๊ะ! หรือจะออกไปหา
ป้าที่บริษัท เดี่ยวเสียด่อยไปส่ง” ผู้เป็นพี่ชายแสวงถามด้วยสีหน้า
ใสซื่อ ถึงแม้เขาพอจะคาดเดาคำตอบได้อยู่แล้วก็เถอะ

“ตัวเล็กรอป้าม้าที่นี้ดีกว่า ว่าแล้วก็อยากนอนสักงีบเหมือนกัน
คะ ปวดเนื้อปวดตัวไปหมดแล้ว” ผู้ถูกถามรีบปฏิเสธเป็นพัลวัน และ
ยกมือปิดปากหาวหวอดๆ เป็นการยืนยัน อยู่ๆ ก็รู้สึกอยากพักผ่อนมา
แบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

เงินเพยหลังหลุดขาและเอื้อมมือไปลูบศีรษะเล็กด้วยความ
เอ็นดู ก่อนจะถอยออกมาเพื่อให้คนที่เหนื่อยจากการเดินทางได้พักผ่อน
“งั้นก็อย่านอนเยอะล่ะ เดี่ยวจะยิ่งปรับเวลาไม่ได้เข้าไปใหญ่”

**เงินเพยเพิ่งไม่ได้กระโดดขึ้นเตียงในทันที แต่เลือกที่จะ
สำรวจนั่นนี่ภายในห้อง**

สิบปีที่แล้วหลังจากที่เธอไม่อาจฝันพบกับ ‘เรื่องนั้น’ และขอ

อนุญาตบิดามารดาบุญธรรมเรียบร้อย วันต่อมาเธอก็ตัดสินใจบินไปเรียนต่อที่อเมริกาทันที ข้าวของอะไรที่ไม่จำเป็นแล้วแต่ถูกทิ้งไว้ที่นั่นทั้งหมด แต่ข้าวของพวกนี้กลับยังอยู่ในที่เดิมของมัน ในตู้เสื้อผ้ายังมีชุดนักเรียนของเธอแขวนอยู่ครบทุกตัวเลยด้วยซ้ำ

ซวีบ!

ที่มุมห้องมี ‘ของ’ หนึ่งสิ่งถูกผ้าขาวคลุมไว้ ผ้าเรียบลื่นค่อยๆ หล่นไปกองบนพื้นเมื่อถูกเจ้าของดึงออก เปียโนไม้สภาพเก่าผุพังเกินเยียวยาพลันปรากฏสูญสาวยตา ร่างเล็กเหยียดหลังตรงยืนนิ่งงันอยู่พักใหญ่ ก่อนจะยกมือบางขึ้นลูบไล้ไปตามผิวไม้เย็นเฉียบ รอยแตก รอยบิ่น รอยถลอกนับสิบยังคงเด่นชัดเหมือนเหตุการณ์เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน ไม่ต่างอะไรกับความฝันในวัยเด็กที่พังพินาศไม่มีชิ้นดี แววดาแห่งความสุขเมื่อครู่ถูกแทนที่ด้วยความเศร้าหมองทันใด

คนเราจะต้องใช้เวลานานแค่ไหนกับการทำให้แผลสดตกสะเก็ด

...สิบปีก็ยังไม่านพอหรือ

พีบ!

หญิงสาวไม่เสียเวลากับของที่พังไปแล้วนานไปกว่านั้น ย่อตัวลงเก็บผ้าชิ้นมาคลุมเครื่องดนตรีชิ้นใหญ่ดังเดิม

ร่างบางเดินไปหยุดที่ตู้ไม้ขนาดใหญ่กว่าตัวและเปิดออกสำรวจภายใน มีกล่องกระดาษหลายขนาดวางซ้อนเรียงกันเป็นตั่งๆ เธอเลือกยกกล่องใบที่อยู่บนสุดออกมา ของจิปาละส่วนใหญ่ยังอยู่ครบเหมือนเดิม แต่ไม่อาจดึงความสนใจของเธอไปมากกว่าอัลบั้มรูปถ่ายสี่ขีด เธอจึงหยิบของทั้งหมดและย้ายร่างกลับมาที่เตียง

เมื่อเปิดอัลบั้มภาพหน้าแรกสุดก็พบรูปเด็กหนุ่มร่างสูงสองคนยืนขนบข้างกอดคอเด็กหญิงตัวเล็กที่อยู่ตรงกลาง เด็กหญิงที่ว่าสูงเพียงแค่อกของพวกเขาเท่านั้น ทั้งสามสวมเครื่องแบบนักเรียนสีน้ำเงินแบบเดียวกัน ยิ้มแย้มจนหางตาทั้งสามคู่โค้งลงเหมือนกัน ต่อให้วัน

เวลาผ่านมานานขนาดนี้ แต่เธอยังสัมผัสถึงความสุขจากรูปถ่ายได้อยู่
เลย

เธอเปิดหน้าต่างไป เป็นรูปถ่ายเด็กหญิงผมหน้าม้านั่งเล่นเปียโน
คู่กับหนึ่งในเด็กหนุ่มจากภาพถ่ายแรก เขาก็มีหน้าต่าเล็กน้อย แต่ก็
ไม่อาจปิดบังแววตาตั้งอกตั้งใจที่จดจ่ออยู่บนคีย์บอร์ดสีขาวดำ

ทำไมเธอจะจำไม่ได้... ลูกศิษย์คนเดียวในชีวิต

นี่เป็นหนึ่งในไม่กี่ครั้งที่ ‘เขา’ ยอมเล่นเปียโนคู่กับเธอ โดยที่เธอ
ไม่ต้องบีบหน้าต่างบังคืบ มุมปากแดงเรื่อยกขึ้นเล็กน้อย เธอในตอนนั้น
เคยหลงเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้จะคงอยู่ตลอดไป แต่เมื่อหลายสิบฤดูผันผ่าน
ไปตามกาลเวลา เธอก็เรียนรู้ได้เองว่าตลอดไปมันไม่มีจริง

ก็อก ก็อก ก็อก

เสียงเคาะประตูปลูกเจ้าของห้องออกจากภวังค์ หญิงสาวจึงรีบ
เก็บของในมือและดันกล่องเก็บของไว้ใต้เตียงอย่างลวกๆ ร่างบางยี่น
หลังตรงและสุดหายใจเฮือกใหญ่ หลังจากมั่นใจว่าสีหน้ากลับมาเป็น
ปกติเรียบร้อยแล้ว จึงค่อยเดินไปเปิดประตูต้อนรับผู้มาใหม่

“หม่อมมา!” ทันทีที่เห็นว่าผู้มาเยือนเป็นใคร เสียงแหลมก็เกือบ
จะกลายเป็นหวีดร้อง จีนเพยเฟิงพลันโผล่เข้าซุกอ้อมกอดของมารดา
บุญธรรมด้วยความตกใจระคนดีใจ

“ไหนเสียบอกว่าหม่อมมาไม่อยู่บ้านไง! หนูคิดถึงหม่อมมาที่สุด
ในโลกเลยคะ”

“หม่อมมากลับมาเมื่อกี่เอง ได้ยินคนข้างล่างคุยกันว่า ‘คุณหนู
เล็ก’ กลับมาถึงบ้านแล้ว หม่อมมาก็เลยรีบขึ้นมาหา ไหน! ให้หม่อมมา
ดูหน้าให้ชัดๆ หน่อย ผมลงตรงไหนรีเปล่า” จีนฮุยก็ดีใจไม่ต่างกัน
รีบผละออกสำรวจร่างเล็กที่ดูเหมือนจะผอมแห้งยิ่งกว่าตอนที่เจอกัน
ในงานรับปริญญาเมื่อสองปีที่แล้ว

“อาเฟิง! รอบก่อนที่เจอกันหม่อมมาบอกให้เรากินเยอะๆ แต่ทำไม

ถึงเหลือแต่กระดูกแบบนี้”

“จะไปร้านอาหารที่ไหนก็ไม่เห็นจะอร่อยเหมือนหม่อม้าทำสักนิด ครั้วของหม่อม้าอร่อยที่สุดในโลกค่ะ” หญิงสาวเบะปากคล้ายเด็กกำลังร้องไห้ คิ้วย่นเข้าหากันดูน่าสงสารเหลือทนเมื่อเห็นปฏิกริยาราวกับใจสลายของมารดา เธอรีบดึงสีหน้าให้กลับมาเป็นเหมือนเดิมแทบไม่ทัน ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี...อีกฝ่ายไม่เคยทนลูกอ่อนเช่นนี้ได้เลย

“อย่ามาพูดให้คนแก่ดีใจเลย ถ้าหม่อม้าทำอาหารอร่อยจริง เราคงไม่รอจนถึงสิบปีแล้วค่อยกลับมาหาหม่อม้าหรอก” ดวงตาอ่อนโยนเป็นนิตยของเงินฮ่วยมีน้ำคลอขัง มือขาวผ่องทั้งสองลูบเนื้อตัวของคนตรงหน้าไปมา ทั้งคิดถึงและอาทรปะปนกันไปหมด แม้จะผ่านไปหลายปี แต่เงินเพยเฟิงยังคงเป็นเด็กในสายตาของเธอเสมอ ดังนั้นจึงตั้งร่างบางเข้ามาทอดแนบอีกรอบเหมือนอย่างที่เคยทำตอนที่อีกฝ่ายยังสูงเท่าเอว

“โธ่ หม่อม้าขา หนูนางยุงนี่นา ไม่อย่างนั้นหนูคงกลับมาเร็วกว่านี้” เงินเพยเฟิงรีบประคองมารดาเข้ามาในห้อง สองหญิงต่างวัยนั่งจับมือกันที่โซฟาผ้าไหมปักสีชาว

“อาหลังชวนหม่อม้าไปหาเราที่นั่นหลายรอบ จนใจที่หม่อม้าแก่แล้ว เดินทางไกลที่ไรไม่ปวดขาก็ปวดหลังตลอด ส่วนป้าเราก็กงานยุ่งทั้งงานราชการงานหลวงเยอะแยะไปหมด เราไม่น้อยใจป้ากับหม่อม้าไซ้ไหม” เงินฮ่วยถอนหายใจ แหวตตาเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดที่ไม่อาจทำหน้าที่ ‘แม่’ ได้อย่างเต็มที่

“หม่อม้า...อย่าพูดแบบนั้นสิคะ ทั้งหมดเป็นความผิดของหนูเอง หนูควรจะกลับมาที่นี้บ่อยๆ ไม่ใช่ให้ป้ากับหม่อม้าลำบากเดินทางไปหา หม่อม้าอย่าโกรธหนูเลยนะคะ ต่ไปหนูจะไม่หายหน้าไปนานๆ แบบนี้อีกแล้วค่ะ หนูขอโทษนะคะ” หญิงสาวดึงมือนุ่มขึ้นมาหอมหลายที ก่อนจะทอดมองใบหน้าอ่อนโยนที่แซมไปด้วยริ้วรอยแห่งวัย

ด้วยความคิดถึง ต่อให้เทคโนโลยีจะล้ำสมัยเพียงใด แต่มองผ่านกล้อง มีหรือจะสัมผัสความจริงที่อยู่ตรงหน้าได้

“อาเฟิง ย้ายกลับมาอยู่ด้วยกันที่นี้ดีไหม งานที่อเมริกาทำให้คนอื่นทำแทนไป คนของป้าที่นั่นเยอะแยะ ถ้าขาดเราไปสักคนแล้วจะทำงานไม่ได้ก็ให้มันรู้ไป ป้ากับหม่าม้าก็แก้ตัวขึ้นทุกวัน อาหลงก็ทำแต่ งาน อาหลงก็ไม่ค่อยอยู่บ้าน คนแก่สองคนเริ่มเขาเป็นไมโรยราแล้ว” เงินอยู่เอ่ยถามพลางจูบแก้มเนียนใสด้วยความรักใคร่

“หม่าม้า...หนูรักการทำงานจริงๆ นะคะ หนูอยากช่วยป้าเยอะๆ ทุกวันนี้หนูเก่งแล้วน้ำ ปีก่อนหนูก็ได้ขึ้นปกแมกาซีน *Business World* ป้าชมหนูใหญ่เลยว่าจะเก่งอย่างนั้นอย่างนี้ หม่าม้าไม่ภูมิใจในตัวหนูหรือคะ” ผู้ถูกถามตอบเฉยๆ เธอยอมไม่กล้าปฏิเสธแววตาคาดหวังของคนที่เธอรักอย่างตรงไปตรงมาแน่นอน

“หม่าม้าภูมิใจในตัวอาเฟิงเสมอ ตั้งแต่เล็กจนโต เราไม่เคยทำให้ป้ากับหม่าม้าต้องอกลุ่มใจสักครั้ง ไม่เหมือน...เฮ้อ” หญิงวัยกลางคน ถอนหายใจ ก่อนจะกุมมือเล็กและเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงระมัดระวัง

“อาเฟิง หม่าม้ามีเรื่องจะถาม”

“มีอะไรหรือคะ”

“เรา...หายโกรธ ‘อาหลง’ เขาหรือยังลูก” สีหน้าของผู้ถามเต็มไปด้วยความวิตกกังวล หากไม่จำเป็น เธอก็ไม่อยากจะต้องประเด็นอ่อนไหวนี้

“โอ้ หม่าม้าขา! หนูอายุสี่สิบห้าแล้วนะคะ ไม่ใช่เด็กๆ แล้ว เรื่องมันผ่านมามาตั้งสิบปี หนูจะไปโกรธอาหลงนานขนาดนั้นได้อย่างไร พวกเราโตมาด้วยกัน เป็นครอบครัวเดียวกัน ก็ต้องรักและสามัคคีกันอย่างที่ป้ากับหม่าม้าสอนถึงจะถูก” กล่าวเสียงหวานไหลลื่นปนออกอ้ออ่อนเช่นทุกครั้ง แววดากลับมาใส่ชื่อราวกับเด็กสาวอายุสิบห้า

ภายใต้กิริยานุ่มนวล ใครจะรู้ถึงความนึกคิดข้างในจิตใจ ต้อง

ขอบคุณมือขวาของบิดาที่สอนบทเรียนการทำธุรกิจกับพวกเขี้ยวลากดินที่อเมริกา เธอสามารถซ่อนความรู้สึกได้อย่างเรียบร้อยหมดจด ตั้งแต่อายุยังไม่ทันขึ้นเลขสองด้วยซ้ำ

“เด็กดีของหม่าม้า มาให้หม่าม้าหอมแก้มให้ชื่นใจหน่อย” เงินฮ่วยถอนหายใจด้วยความโล่งอก ภาพที่อีกฝ่ายอ่อนวอนทั้งน้ำตานองหน้าเมื่อสิบปีที่แล้วยังติดตา หากเธออายุเท่ากันกับเงินเฟยเฟิงในตอนนั้น...บอกได้คำเดียวว่าคงต้องมีใครสักคนตายกันไปข้าง

แต่ก็นั่นละ...คนเราไม่ได้แก่เพราะกินข้าว เฉาเพราะอยู่นาน หลายสิบปีผ่านไปเธอเรียนรู้ว่าการประคองชีวิตให้มีความสุขไม่อาจใช้เพียงความมูทะลุคุดัน แต่บางครั้งก็จำเป็นต้องใช้ความนิ่งสงบร่วมด้วย

“หนูตัวเหม็นจะตาย ไม่ได้อาบน้ำมาจะวันแล้วค่ะ” หญิงสาวหัวเราะคิกคักและบิดตัวหลบราวกับกังวลว่าเชื้อโรคจะกระเด็นเปื้อนคนที่เข้ามาใกล้

“ไปๆ รีบไปอาบน้ำได้แล้ว จะได้สบายเนื้อสบายตัว เตี่ยหม่าม้าไปสั่งให้คนยกของว่างมาให้”

“ขอบคุณนะคะ หนูคิดถึงหม่าม้าจัง คิดถึงหม่าม้าที่สุดในโลก” เธอหอมมือนุ่มอีกรอบ ก่อนจะวิ่งไปกอดอดีตพี่เลี้ยงที่ยืนรออยู่หน้าประตู

“หนูคิดถึงป่าหิมด้วยค่ะ”

หญิงต่างวัยยิ้มแย้มให้กันและกัน ไม่นานร่างเล็กก็หายเข้าไปในห้องน้ำเพื่อจัดการธุระส่วนตัว โดยมีสายตาอ่อนโยนของผู้เป็นมารดาอมองตามไม่ห่าง

“เด็กนี่! ไม่เปลี่ยนไปเลยจริงๆ” เงินฮ่วยทั้งขำทั้งเอ็นดู มีลูกชายย่อมดี แต่การมีลูกสาวสักคนย่อมกระตุ่มกระชวยหัวใจไปอีกแบบ พลันนี่ก็อยากให้ ‘สัญญาหมั้นหมาย’ ที่ยึดเยื้อมานานเป็นจริง

สักที จะได้รวมกันเป็นครอบครัวโดยสมบูรณ์ บ้านเงียบเหงาที่มีแต่
ตาเฒ่าและยายเฒ่าจะได้ครีกรื้นขึ้นมาบ้าง

“คุณหนูเล็กสวายน่ารักขนาดนี้ ดึกว่าผู้หญิงมากจริตที่เกาะเกาะ
คุณหนูใหญ่อีกคะ” หัวหน้าแม่บ้านหลิวเดินเข้ามาในห้องพลางจับ
น้ำตาด้วยความตื่นตัน เพียงแค่คุณหนูเล็กย่างเท้าเข้ามาในบ้าน
บรรยากาศโดยรอบก็ดูสดใสขึ้นมาทันใด

“ซู! ป้าหลิว อย่าให้อาเฟิ่งได้ยินเรื่องนี้เสีย อีกอย่างอย่าได้อา
ผู้หญิงพรรคินั้นมาเทียบกับลูกสาวที่ฉันเลี้ยงมาเองกับมือ ทั้งทั้งสอง
มีใครไม่รู้บ้างว่าอาหลงมีคู่หมั้นคู่หมายที่พ่อแม่เตรียมไว้ให้ ผู้หญิง
คนนั้นยังกล้ามาเกาะติดอาหลงอยู่ได้ คนดี ๆ ที่ไหนเขาทำกัน”

เงินเฟยเฟิง หรือชื่อในอดีต ‘เฉวียนเฟิง’ อยู่ในฐานะคู่หมั้นของ
‘เงินเฟยหลง’ ทายาทคนโตของตระกูล ที่เธอและสามีประกาศทั่ว
ฮ่องกงตั้งแต่วันแรกที่รับเด็กหญิงผู้นี้เข้าบ้าน และตอนนั้นเธอได้
ประกาศชัดเจนกับทุกคนไปแล้ว

‘ไม่ว่าในอนาคตอะไรจะเกิดขึ้น...เจ้าสาวของเงินเฟยหลงคือ
เฉวียนเฟิงไม่อาจแปรเปลี่ยน งานแต่งงานระหว่างสองคนนี้จะต้อง
เกิดขึ้นอย่างแน่นอน’

แม้ในตอนหลังเฉวียนเฟิงจะกลายมาเป็นหนึ่งในคนของตระกูล
เงินเพราะง่ายกว่าในการทำธุรกรรมต่างๆ แต่สถานะที่มีมาแต่แรกก็
ไม่ได้เปลี่ยนไป และตัวของเด็กทั้งสองเองก็เข้าใจเรื่องนี้มาโดยตลอด

แต่ไหนแต่ไรมานั้นเงินเฟยเฟิงเป็นเด็กอ่อนโยน ฉลาดเฉลียว
ว่านอนสอนง่าย เชื่อฟังเป็นที่หนึ่ง พูดได้ว่าได้ตั้งใจไปทุกเรื่อง ต่อให้
ไม่ใช่บุตรที่คลอดมาเองแล้วอย่างไร ใครจะอดใจไม่รักเด็กคนนี้ได้
เพราะเหตุนี้ต่อให้ทุกคนรับรู้ว่าคุณเงินเฟยเฟิง ‘เคย’ อยู่ในสถานเลี้ยงเด็ก
กำพร้า แต่จะมีใครหน้าไหนในฮ่องกงกล้าไม่ให้เกียรติเงินเฟยเฟิง

“อาหลงนะอาหลง กลับมาเป็นคำ กลับผิดเป็นลูกแท้ๆ”

เงินอยู่ร่ำพัน เมื่อนึกถึงบุตรชายตัวดีพลันต้องโมโหขึ้นมาอีกรอบ
หัวหน้าแม่บ้านหลิวถึงกับต้องรีบพัดวีแกว่งเวียนให้ยกใหญ่

“ใจเย็นๆ นะคะนายหญิง ถึงยังไงคุณหนูเล็กก็กลับมาแล้ว หลัง
จากนี้เรื่องทุกอย่างจะต้องคลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้นอย่างแน่นอนค่ะ”

“ป่าหลิวโทร. ไปย้ำกับอาหลงอีกสักกรอบ บอกไปว่าถ้าไม่กลับ
บ้านวันนี้ ฉันจะให้คนขนข้าวของตามไปส่งให้ถึงที่ แล้วต่อไปก็ไม่ต้อง
กลับมาที่บ้านหลังนี้อีก ถ้าคิดว่าฉันไม่กล้าก็ลองดู!” นายหญิงใหญ่
ของบ้านสั่งเสียงแข็ง คราวนี้จะไม่ยอมให้บุตรชายทำตัวเหลวไหลอีก
ต่อไป

“รับทราบค่ะนายหญิง”

...

ตู้ ตู้ ตู้

เบื้องหลังประตูห้องน้ำมีร่างเล็กยืนฟังอยู่ แม้จะมีเสียงเปิดน้ำ
รบกวน แต่ผู้เป็นเจ้าของห้องก็ยังสามารถยินบทสนทนาตั้งแต่ต้นจนจบ
ดวงตาหงส์เรียวยาวหลบลมมองพื้นกระบี่เบื้องอยู่เนิ่นนาน ก่อนจะถอน
หายใจด้วยความชินชา ใบหน้าละมุนละไมแทบจะเรียกได้ว่าไร้อารมณ์
และคลี่ยิ้มที่เกือบจะเรียกได้ว่า ‘ไม่ไยดี’

หย่งคังกรุ๊ป ทาวเวอร์

‘หย่งคังกรุ๊ป’ คือกลุ่มบริษัทรักษาความปลอดภัยระดับโลกที่
ดำเนินกิจการมากว่าสามสิบห้าปี ก่อตั้งโดย ‘เฉินซุน’ ฉายามังกร
ตะวันออก เฉินซุนเริ่มธุรกิจจากร้านรวมแรงงานเล็กๆ ที่มีชื่อว่า ‘หย่งคัง’
ในเขตบริหารพิเศษฮ่องกงแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน หากใคร
ต้องการแรงงาน ไม่ว่าจะจับกัง คนส่งของ หรือแม้กระทั่งผู้คุมครอง
ฝีมือดี ที่แห่งนี้จัดหาให้ได้ทั้งหมดไม่กี่ปีหลังจากนั้น ‘หย่งคัง’ ได้จด
ทะเบียนเป็นบริษัทรักษาความปลอดภัยในชื่อ ‘หย่งคังกรุ๊ป’ และขยาย

สาขาทั้งในเอเชียและอเมริกาเหนือ

ธุรกิจหลักของหย่งคังกรุ๊ปคือการจัดหาเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมากฝีมือ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยระดับพื้นฐานของหย่งคังกรุ๊ปนอกจากได้รับการฝึกฝนฝีมือมาเป็นอย่างดี ยังซื้อสัตย์และทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่อง หรือหากผู้ว่าจ้างต้องการความสามารถพิเศษขนาดไหน หย่งคังกรุ๊ปก็หามาให้ได้ทั้งนั้น แน่ใจว่าทั้งหมดนี้ ‘ถูกกฎหมาย’ และ ‘ไว้ใจได้’ คงไม่เกินจริงหากจะกล่าวว่าบริษัทที่มีชื่อเสียง หรือแม้กระทั่งผู้ทรงอิทธิพลแนวหน้าส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่เป็น ‘คู่ค้า’ กับหย่งคังกรุ๊ปจนถึงปัจจุบัน

‘เงินเฟยหลง’ หรือ ‘ลือฮอน เฉิน’ ประธานกรรมการบริหาร หรือชื่อไอคอนปัจจุบันของหย่งคังกรุ๊ปกำลังนั่งขมวดคิ้วอยู่หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ ไบหน้าตึงเครียดยิ่งกว่าการยื่นข้อเสนอเจรจาธุรกิจหลายสิบเท่าเมื่อนึกถึงบทสนทนาทางโทรศัพท์ที่เพิ่งวางสายไปเมื่อครู่ รอยลึกลับบนหัวคิ้วก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นไปอีก

‘เงินเฟยเฟิง’

สิบปีมานี้...เขาได้ยินชื่อนี้เป็นพันครั้งหมื่นครั้ง และทุกครั้งก็คิดเพียงว่าคำสาปพยางค์คงผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ไม่เคยนึกถึงวันที่ต้องกลับไปเจอหน้าเจ้าของชื่อมาก่อน

หลายครั้งที่เงินเฟยหลงผู้เป็นน้องชายมักจะเอาภาพถ่ายที่นิวยอร์กรมาทอด แต่เขาก็เล็งที่จะดูมาโดยตลอด เขาเคยคิดว่าหากทำแบบนี้ไปเรื่อยๆ ก็จะมีลมความทรงจำที่เกี่ยวข้องกับเด็กคนนั้นไปเอง จริงอยู่ที่เขาไม่รู้ว่าปัจจุบันหน้าตาของเด็กคนนั้นเป็นอย่างไร เติบโตขึ้นมาเป็นเช่นไรบ้าง แต่ภาพเด็กหญิงผมหน้าม้าผู้มีไฟเม็ดเล็กประดับที่หางตาข้างขวากลับยังคงชัดเจนไม่เปลี่ยนแปลง เขาจำได้แม้กระทั่งเสียงของอีกฝ่ายด้วยซ้ำ รวากับว่าอีกฝ่ายไม่เคยหายไปไหน

‘อาหลง’

เมื่อเห็นท่าทางเหม่อลอยของเจ้านาย เลขาฯ สาวที่เข้ามาวางเอกสารถึงกับไม่กล้าส่งเสียงรบกวน รีบวางแฟ้มหนักลงบนโต๊ะอย่างเบามือ และย่องออกมาด้วยฝีเท้าเงียบกริบที่สุด แต่ยังไม่ถึงไหนกลับมีคนเปิดประตูพรวดเข้ามาเสียดก่อน

“ลืออันคะ วันนี้เราจะไปดินเนอร์ที่ไหนกันดี”

‘จางฉี’ หรือ ‘เอลล่า จาง’ ดาราสาวชื่อดังเดินเข้ามาพร้อมกับรอยยิ้มหวานหยดย้อย ร่างผอมเพรียวในเดรสสลักไม้สั้นสีชาวดูน่าทะนุถนอมเข้ากันได้ดีกับดวงตากกลมโตสีน้ำตาลเข้มเป็นประกาย ภาพลักษณ์บริสุทธิ์ไร้เดียงสาครองใจชายหนุ่มทั่วทั้งฮอลลีวูดมาตั้งแต่เข้าวงการ ต่อให้มีข่าวลือสนทนมนเกินเพื่อนกับทายาทคนโตของหย่งคังรูปมาหลายปี แต่ตำแหน่ง ‘นางฟ้าผู้อ่อนหวาน’ ก็ไม่เคยสั่นคลอน

“เอ่อ สวัสดิ์ดีคะคุณเอลล่า” เลขาฯ เจียงเอ๋ยทักทายดาราสาวที่เห็นหน้าค่าตากันเกือบทุกวัน ไม่รอให้อีกฝ่ายตอบรับก็รีบก้าวเท้ายาวๆ ออกไปจากห้องอย่างรู้หน้าที่

“เอลล่า” ฉีนเฟยหลงพลันได้สติ คิ้วเข้มพาดเฉียงที่ขมวดหากันเมื่อครู่คลายจากกันทันทีที่เห็นว่าผู้มาเยือนเป็นใคร เขารีบปรับสีหน้ากลับมานิ่งเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ก็ยังเข้าไปกว่าสายตาของอีกฝ่าย

“งานยุ่งหรือคะ เอลล่าบอกแล้วไงคะว่าย่าเครียดมาก เห็นคุณเครียด เอลล่าก็พลอยเครียดไปด้วย มาค่ะ เตี่ยวเอลล่า นวดขมับให้”

“มานี่สิ” ชายหนุ่มหลุดขำเล็กน้อย มีขนาดเล็กนอย มีหน้าตาบดบังเป็นการเชิญชวน

เขาแค่ต้องการอะไรบางอย่างที่จะทำให้ไม่เสียสมาธิ...

“หืม? เป็นอะไรไปคะวันนี้” เจ้าของชื่อไม่ปฏิเสธ นำพาร่างผอมเพรียวของตนไปนั่งชบอย่างที่เคยทำ

“วันนี้ผมต้องกลับบ้าน คงไปดินเนอร์กับคุณไม่ได้แล้ว”

“สิออนคะ เรื่องแค่นี้เอง ไม่เห็นต้องทำหน้าเครียดเลยคะ คุณกลับไปดินเนอร์กับครอบครัวเถอะ ที่บ้านคงคิดถึงคุณ” หญิงสาวเอ่ยด้วยสีหน้าเข้าอกเข้าใจ สมฉายานางฟ้าผู้อ่อนหวานเป็นอย่างยิ่ง

“หรือว่าคุณอยากให้เอลล่าไปด้วย จั๊นเราไปเลือกขนมกลับไปฝากป้าม้าของคุณดีไหมคะ เพื่อนในวงการเพิ่งแนะนำร้านเปิดใหม่มาเอง ป้าม้าของคุณอาจจะชอบ”

“น้องสาวของผมเพิ่งกลับมาถึงฮ่องกงเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน”

คำว่า ‘น้องสาว’ ทำเอาใบหน้าสวยหยาดเยิ้มเปลี่ยนสีในทันใด มือที่กำลังลูบไล้แก้มอกแข็งแรงพลันหยุดชะงักไปด้วย แต่เมื่อรู้ตัวว่าแสดงออกมากไปจึงรีบปรับกลับมาเป็นอย่างเดิมด้วยความร้อนรน

“มะ...หมายถึงเลลาห์เหรอคะ” ถึงจะเป็นดารานักแสดง แต่เธอก็ไม่ได้ตีบทแตกถึงขนาดนั้น โดยเฉพาะเมื่อความตกใจเมื่อครู่เป็นสิ่งที่เหนือความคาดหมายที่เกิดขึ้นจริง

เงินเฟยหลงพยักหน้าแทนคำตอบ ซ่อนแวตาทันใจไว้ให้ลึกที่สุด

“จั๊นคุณไปเถอะคะ เลลาห์คงไม่อยากจะเจอหน้าเอลล่าเท่าไรหรอก” เธอรีบปฏิเสธ ไม่ใช่ว่าไม่กล้าเจอหน้าคนคนนั้น แต่...เธอยังไม่พร้อม ยัง...ยังไม่ใช่ตอนนี้

“ถ้าผมคุยกับเลลาห์ถึงเรื่อง...” ยังไม่ทันที่ชายหนุ่มจะได้พูดคำว่า ‘ระหว่างเรา’ ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของผู้ฟังพลันเบิกกว้าง รีบชิงเอ่ยเสียงหวานตัดพ้อปนน้อยใจขึ้นเสียก่อน

“คุณจะคุยอะไรก็คุยไปเถอะคะ ยังไงก็ ‘คู่มั่น’ ของคุณนี่คะ เขาทำอะไรก็ไม่เคยผิดอยู่แล้ว จะ ‘ทำร้าย’ ใครก็ไม่มีใครโกรธเขาลงหรอกคะ ขนาดเอลล่ายังเลือกที่จะให้อภัยเขาเลย” เธอเน้นย้ำบางคำจนใจใช้มือข้างซ้ายที่ยังเหลือรอยแผลเป็นจางๆ บนหลังมือเกลี้ยหยาด

น้ำตาที่เอ่อคลอขึ้นมากะทันหัน

“เอลล่า” เมื่อเห็นปฏิกิริยาที่ว่า แหวตตาที่ทอดมองร่างในอ้อมแขนจึงฉายความสงสารอย่างที่เคยเป็น เขาไม่รู้ว่านี่เป็นผลกระทบบจากเรื่องในอดีตหรือเป็นเพราะบาดแผลตรงหน้ากันแน่ ดังนั้นแม้แต่เสียงอธิบายยังอ่อนลงไปด้วย

“ผมบอกคุณก็ครั้งแล้วว่า ‘คู่หมั้น’ มันก็แค่สถานะ” ชายหนุ่มหลุบตาซ่อนแหวตตาขณะทีพูด แต่เพราะปกติเขาไม่ค่อยแสดงอารมณ์ผ่านสีหน้ามากมายนัก ปฏิกิริยาดังกล่าวจึงไม่เป็นที่สงสัย

“แล้วเอลลาล่ะคะ เอลล่าเป็นแค่สถานะแค้เบือระหว่างทีคุณรอแต่งงานกับคู่หมั้นรีเปล่า”

“ในเมื่อคุณทำเพื่อผมมามากแล้ว รออีกหน่อยนะ ผมจะจัดการเรื่องของเราให้ถูกต้อง”

“เอลล่าไม่ได้อยากเร่งเร้าคุณ เอลล่าแค้อยากมีสิทธิดูแลคุณ โดยทีไม่ต้องมากังวลกับสายตาคอนอื่นว่าใครจะมองยังงั้ เอลล่าไม่อยากหลบซ่อน เอลลล่าอยากให้ทุกคนรู้ว่าเรารักกันมากแค้ไหน” เมื่อเห็นท่าทีดังกล่าว รอยยิ้มหวานจึงปรากฏบนริมฝีปากสีชมพูอ่อน ก่อนทีเธอจะโน้มตัวเข้าไปจูบปลายคางของแฟนหนุ่มแผ่วเบา

เดินเพยหลงเซยคางมนและจุมพิตริมฝีปากเข้ายวนเบือ่งหน้าอีกฝ่ายก็ตอบสนองดว้การบดเบียดร่างยั้วยวนถึงใจ เมื่อเป็นเช่นนั้นมือหนาจึงอดไม่ได้ทีจะลูบไล้เอวคอด ลดต่ำลงไปตามแนวสะโพกกลมกลิ้งจนถึงต้นขาเรียว ตามดว้ปลายนิ้วหยาบกระด้างทีเล็กชายกระโปรงลูกไม้และค้อยๆ ไล่สูงขึ้นไปเรื่อยๆ แต่ยังไม่ทันได้จุดเพลิงร้อนแรงกลับถูกจับล็อกข้อมือแน่นเป็นเชิงห้ามปราม

“ยังไม่ใช่ตอนนีค้ะ เก็บไว้คราวหน้าทีเราเจอกันนะคะ วันนี้คุณต้องกลับบ้าน รีบไปเตรียมตัวเถอะคะ เอลลล่าไม่อยากให้ครอบครัวของคุณเข้าใจผิดในตัวเอลลล่าอีก” จางฉีพูดเสียงค้อย รอยยิ้มเข้ายวน

เมื่อคุณหายไปในพริบตา ดูหม่นหมองเช่นทุกครั้งเมื่อพูดถึงประเด็นนี้
เงินเฟยหลงมองสีหน้าเศร้าสลดของแฟนสาวด้วยความสงสาร
หญิงสาวในอ้อมแขนพยายามพิสูจน์ตัวเองกับคนในครอบครัวเขา
มากมาย แต่ผลลัพธ์ที่ได้คือ ‘ลงแรงเสียเปล่า’ ไม่ว่าจะทำอย่างไร
ทุกคนก็ไม่ยอมลดอคติเปิดใจรับจางฉีในฐานะ ‘คนที่เขาเลือก’ เมื่อ
นี้ถึงความอดุติธรรมข้อนี้ก็ยิ่งเห็นใจคนตรงหน้ามากขึ้น

“ไม่ว่าจะนานแค่ไหน เอลล่าก็รอคุณได้ เอลลารักคุณนะคะ
รักคุณแค่คนเดียว”

จางฉีขบคิดระบมใหญ่กว้าง ถูกลอเคลียร์ราวกับลูกแมวต้องการ
ที่พึ่ง เมื่อไม่เห็นสีหน้ากันและกันเช่นนี้ เธอจึงไม่จำเป็นต้องเก็บซ่อน
แววตากังวลใจอีกต่อไป

2

เผชิญหน้า

‘สิ่งที่ตัวเราไม่ชอบ จงอย่าทำกับคนอื่น...’
ขงจื้อ

เงินเฟยเพิ่งตื่นมาอีกทีก็ตอนที่ฟ้ามืดแล้ว หลังจากปิดตัว
ไต่ความเมื่อยขบหลายครั้ง และดื่มน้ำตามอีกแก้วใหญ่ อาการง่วงเงีย
เมื่อครู่พลันหายเป็นปลิดทิ้ง หากเทียบเวลากัน หัวค่ำของฮ่องกงก็คือ
เวลาเช้าตรู่ของนิวยอร์กพอดี ซึ่งเป็นเวลาที่เธอตื่นไปออกกำลังกาย
ยามเช้าเป็นประจำ จึงไม่ใช่เรื่องยากที่จะทำให้ตัวกระปรี้กระเปร่าลงไป
กินข้าวกับคนในครอบครัว

หญิงสาวเปิดตู้เสื้อผ้าขนาดใหญ่ที่มีเสื้อผ้าแขวนอยู่ไม่กี่ตัว ก่อน
จะเลือกเดรสผูกเอวสบายๆ ความยาวเสมอเข่าที่หอบขำมน้ำขำมทะเล
มาด้วยมาสวม เธอหยิบหวีแปร่งมาasangผมยาวดำขลับอย่างเบามือ
ค่อยๆ ไล่ตั้งแต่โคนผมจดปลายผม และปล่อยสยายเต็มแผ่นหลัง ก่อน
จะหยุดจ้องเงาของตนเองในกระจก

เมื่อใบหน้าปราศจากเครื่องสำอางประทีนโฉมก็แทบไม่ต่างอะไร
ไปจากเด็กหญิงผมหน้าม้าในกรอบรูปที่ตั้งอยู่บนโต๊ะเล็กข้างเตียง
คนอื่นที่เห็นก็คงคิดแบบเดียวกัน บางทีอาจมีแค่เธอที่รู้ว่าเด็กผู้หญิง

คนนั้นไม่มีตัวตนอีกต่อไป...

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

“คุณหนู ตื่นรึยังคะ” หัวหน้าแม่บ้านหลิวมาเคาะประตูเรียกตรงเวลา รอยยิ้มไม่นานเจ้าของห้องก็เปิดประตูออกมาพร้อมใบหน้าที่สดชื่นแจ่มใส

“ป้ากลับมาแล้วไอ้ไหมคะ”

“กลับมาแล้วค่ะ นายท่านกับนายหญิงกำลังรอคุณหนูอยู่ที่ห้องโถงใหญ่ค่ะ”

เงินเฟยเฟิงพยักหน้าเข้าใจ ก่อนจะกุมมือหัวหน้าแม่บ้านหลิวขึ้นมาและเอ่ยถามสารทุกข์สุกดิบด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“เราไม่ได้เจอกันนานเลย ป้าหลิวสบายดีไหมคะ”

หัวหน้าแม่บ้านหลิวมองคนที่ไม่ได้เจอกันกว่าสิบปีด้วยแววตาชื่นชม ทุกครั้งที่คุณหนูรองเงินเฟยหลังไปเยี่ยมคุณหนูเล็กที่อเมริกา ก็ชอบของฝากและจดหมายกลับมาฝากเธอเสมอ ดังนั้นเธอจึงสลับหลังมือเรียบเนียนอย่างทะนุถนอม และตอบกลับด้วยน้ำเสียงเกรงอกเกรงใจเป็นอย่างยิ่ง

“ดิฉันสบายดีค่ะ แค่นี้คุณหนูเล็กกลับมา โรคคนแก่พลันหายเป็นปลิดทิ้ง”

ผู้ฟังยิ้มกว้างกว่าเดิม หัวหน้าแม่บ้านหลิวคืออดีตพี่เลี้ยงของสองพี่น้องตระกูลเงิน เมื่อเธอเข้ามาเป็นสมาชิกในบ้านหลังนี้ เธอจึงได้รับการดูแลจากอีกฝ่ายเช่นกัน

ตอนที่เธอตัดสินใจไปเรียนต่อที่อเมริกา ป้าหลิวเกือบได้ตามไปช่วยดูแลเธอระหว่างที่อยู่ที่นี่ แต่เพราะอีกฝ่ายเป็นคนสนิทของมารดา ช่วยแบ่งเบาภาระในการดูแลบ้านหลังนี้ คิดดูแล้วเธอไม่อยากจะให้มารดาเหน็ดเหนื่อยจนเกินไปจึงยืนยันที่จะไปเผชิญทุกสิ่งทุกอย่างด้วยตัวคนเดียว

“โอ้ โรคคนแก่อะไรกันคะ ป้าหิวดูสาวและแข็งแรงขนาดนี้ ยังช่วยอุ้มหนูปีนต้นไม้ได้อีกหลายปี” สมัยที่เธอยังเล็ก เธอจำได้ว่าคนที่นี่ส่วนใหญ่ผู้ล้าแล้วแต่ตามใจเธอทั้งนั้น ต่อให้เล่นเป็นลิงเป็นค่าง แคนไหนก็ไม่เคยถูกดูต่ำเลยสักครั้ง

“คุณหนูเล็กอย่าหลอกให้คนแก่ดีใจเลยคะ ที่เห็นนี้...น้ำยาย้อมผมทั้งนั้น”

สองหญิงต่างวัยหัวเราะและเดินสนทนาถึงเรื่องเก่าๆ ไปพลาง โดยที่หญิงวัยกลางคนพยายามสังเกตปฏิกิริยาคุณหนูเล็กของบ้านให้ได้มากที่สุด แต่ไม่ว่าจะชวนคุยเรื่องอะไร...หญิงสาวก็ยังคงยิ้มแยมแจ่มใส ไม่แสดงอาการโกรธเคืองหรือเศร้าสลด ทุกคนในครอบครัวตระกูลเงินรู้ดีถึงนิสัยตรงไปตรงมาของเงินเฟยเฟิง ถ้ารู้สึกอย่างไรก็จะแสดงออกอย่างนั้น

หัวหน้าแม่บ้านหิวลอบถอนหายใจโล่งอก ดูท่านายหญิงคงกังวลเกี่ยวกับเรื่องในอดีตมากเกินไป

ทั้งสองใช้เวลาไม่นานในการเดินมาถึงห้องโถงรับแขก เงินเฟยเฟิงมองบุรุษของอาชู่ซึ่งกำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่บนโซฟาตัวยาว ถึงจะสวมแว่นตา แต่ก็ยังเห็นดวงตาดูดันคมกริบชัดเจน บุรุษคนดังกล่าวรู้ตัวว่ากำลังถูกจ้องมองจึงเงยหน้าขึ้น

“ไหน คนที่หามาฆ่าฟองว่าผมเหลือแต่กระดูก มาให้ป้าดูหน้าให้ชัดๆ หน่อย” เอ่ยเสียงทุ้มทรงอำนาจ ทว่าแฝงความอ่อนโยนทักทาย หัวคิ้วที่ขมวดเข้าหากันก่อนหน้านั้นคลายออกทันทีที่เห็นว่าผู้มาใหม่เป็นใคร

“ป้า! คิดถึงป้าที่สุดในโลกเลยคะ” หยาดน้ำคลอหน่วยตาทันทีที่จับประโยคดังกล่าว คนร่างเล็กวิ่งเข้าไปกอดเอวบิดาบุญธรรมด้วยความคิดถึง ครั้งล่าสุดที่ได้สัมผัสอ้อมกอดอันแสนอบอุ่นนี้ก็เมื่อสองปีก่อนตอนวันงานรับปริญญาของเธอ ดังนั้นกิริยาจึงดูออกอ้อออเขา

คล้ายเด็กน้อยคนหนึ่ง

เงินซุนไม่ได้ตอบอะไร เพียงยกมือลูบเส้นผมยาวสลวยเบาๆ ริมฝีปากใต้หมวดเคราที่ตัดแต่งเป็นทรงยกโค้งขึ้นอย่างเห็นได้ชัด แม้แต่แวตาก็ยังไม่เหลือร่องรอยจุดันอย่างเมื่อครู่

“อะไรกัน คิดถึงป้า คิดถึงหม่าม้า แต่ไม่เห็นเคยบอกคิดถึงเฮียสักคำ” เงินเฟยหลิงที่กำลังนั่งเล่นหมากล้อมกับมารดาเอ๋ยแทรกขึ้น มองภาพอบอุ่นด้วยแวตาเบิกบาน

“คนคิดถึงเฮียกันทั่วประเทศ ถ้าเฮียไม่เชื่อก็ออกไปดูข้างนอกก็ได้ จะไปถนนสายไหนก็มีแต่หน้าเฮียแปะเต็มไปหมด ขาดตัวเล็กไปคนเดียว เฮียก็ไม่รู้ตัวหรอก” บุตรสาวบุญธรรมคนเล็กของบ้านงยหน้าตอบ ทั้งน้ำเสียงและท่าทางจิบปากจิบคอดูแล้วมันเขี้ยวสุดบรรยาย

“หน้อยแน่! ยายตัวเล็กกระจิวหลิว! กล้าล้อเลียนเฮียเหรอ!” ใบหน้าของผู้ถูกเย้าแหย่แดงก่ำ ปลายนิ้วเรียวยาวที่คืบตัวหมากสีดำ ทำท่าจะโยนออกไป แต่กลับถูกขัดด้วยเสียงทุ้มของบิดา

“อาหลิง...”

“ป้า! ผมก็ถูกชายป้านะ” เงินเฟยหลิงโอดครวญเสียงหลง อาจเพราะตลอดปีที่ผ่านมาเขาถ่ายภาพยนตร์ไปหลายเรื่อง ไหนจะโฆษณาอีกเกือบยี่สิบตัว เมื่อเอาทั้งหมดมารวมกันแล้ว การแสดงออกจึงดู ‘โอเวอร์แอกติง’ ไปบ้าง

“ใครบอก ป้าเก็บแกมาเลี้ยงต่างหาก”

“ป้า!”

คนทั้งหมดต่างพร้อมใจกันประสานเสียงหัวเราะครั้นเครง ด้วยช่องว่างระหว่างวัย ปกติแล้วเงินซุนกับเงินฮุยก็ได้คุยเล่นกับบุตรชายเท่าใดนัก ส่วนคนที่วัยไล่เลี่ยกันกับเงินเฟยหลิงก็ไม่ค่อยกลับบ้าน คงไม่เกินจริงหากจะบอกว่าการกลับมาของเงินเฟยเฟิงเปรียบเสมือนพู่กันแต่งแต้มสีสันให้ครอบครัวมีความเป็นครอบครัวมากยิ่งขึ้น

“คุณหนูใหญ่มาถึงตั้งแต่เมื่อไรคะ” หัวหน้าแม่บ้านหลิวเป็นคนแรกที่เหลือบไปเห็นผู้มาใหม่อีกคน จึงเอ่ยทักทายด้วยน้ำเสียงนอบน้อม แต่ชื่อที่ว่ากลับทำเอาเสียงหัวเราะทั้งหมดเสียวบลงทันควัน

ร่างสูงตระหง่านในชุดสูทพีนมองภาพความอบอุ่นเบื้องหน้า ก่อนที่ริมฝีปากหยักจะวาดยิ้มเย้ยหยันบรรยากาศอิมคริมที่กำลังเข้ามาแทนที่ ในเมื่อไม่มีเขา ทุกคนก็ดูมีความสุขกันดี เช่นนั้นจะเรียกเขามาเป็นส่วนเกินเพื่ออะไร

“อาหลง ทุกคนกำลังรออยู่เลย หิวรีเปล่าลูก” เงินอยู่เป็นคนทำลายบรรยากาศพิกล รีบลุกขึ้นเดินไปหาบุตรชายคนโตด้วยสีหน้าอ่อนโยนเหมือนอย่างเคย ลืมคำสั่งเด็ดขาดก่อนหน้านี้ไปสิ้น

ชื่อที่ว่าทำเอาลมหายใจเงินเพยเฟิงขาดห้วงผิดจั้งหวะ ทว่าใบหน้าสวยละมุนกลับยังคงรักษารอยยิ้มละไม่ได้ดั้งเดิม เธอช่วยบิดาบุญธรรมเก็บหนังสือพิมพ์เข้าที่ ไม่ได้มองหรือเอ่ยทักทายผู้มาใหม่สักคำเดียว

“ผมกลับมาอย่างที่ท่าน้ำ ‘สั่ง’ แล้ว รับผิดชอบธุระเถอะครับ ผมยังมีงานที่ต้องสะสางเหลืออยู่” ทายาทคนโตของตระกูลเงินไม่แม้แต่จะขยตามองคนที่ไม่ได้พบหน้ากันมาเป็นสิบปี เขาสนใจเอ่ยถึงเหตุผลในการมาให้ทุกคนรับรู้โดยทั่วกัน

“ถ้างานเยอะขนาดนั้นก็กลับไปทำงานเถอะ ป้าไม่อยากรบกวนเวลาอันมีค่าของแก” เสียงทุ้มทรงอำนาจดังขึ้นในทันที แวตตาที่มองบุตรชายเย็นยะเยือกไม่ต่างอะไรกับฤดูหนาวฤดูโหด ก่อนจะเดินนำทุกคนไปยังห้องรับประทานอาหาร โดยไม่สนใจบุคคลที่ถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง

เงินเพยหลงยี่นึ่ง แวตตาฉายความน้อยใจชัดเจน ประโยคที่ว่าไม่ต่างอะไรกับการโดนฝ่ามือที่มองไม่เห็นตบหน้าขาดใหญ่ จากที่รู้สึก ว่าตัวเองไม่เป็นที่ต้อนรับอยู่แล้ว...คำพูดของบิดายิ่งตอกย้ำว่าตัวเขา

เองอยู่ผิดที่ผิดทางขนาดไหน จวบจนกระทั่งน้องชายเพียงคนเดียว ต้องเดินวกกลับมา และลากคนที่ไม่ยอมขยับเขยื้อนหนึ่งเดียวในโรง รับแขกให้ตามไปยังห้องรับประทานอาหารด้วยกัน

ภายในห้องรับประทานอาหารสว่างไสวยังคงอนุรักษ์ วัฒนธรรมจีนดั้งเดิมไว้ โต๊ะกลมที่ทำจากไม้สีเข้มขนาดใหญ่ตั้งอยู่ กลางห้อง มีเก้าอี้ไม้แกะสลักเข้าชุดกัน เหล่าแม่บ้านเตรียมอาหารและ อุปกรณ์ต่างๆ เรียบร้อยเสร็จสรรพ สมาชิกที่เพิ่งมาถึงต่างนั่งประจำที่ ของตนเอง เงินซุน ผู้นำของบ้านนั่งกึ่งกลาง ด้านซ้ายคือเงินฮู่ผู้เป็น ภรรยา ตามด้วยเงินเฟยหลง บุตรชายคนรอง ส่วนฝั่งขวาคือเงินเฟยหลง บุตรชายคนโต ถัดมาคือที่นั่งว่างอีกหนึ่งที่

เงินเฟยเฟิงตั้งเก้าอี้และทรุดนั่งข้างคู่หมั้นในนามที่ไม่ได้เจอกัน มาสิบปี คู่หมั้นที่ไม่คิดจะเหลือบมองเธอแม้แต่หางตา การแสดงออก ของเขาเป็นเรื่องที่เธอคาดหมายไว้อยู่ก่อนแล้ว เธอจึงไม่ได้รู้สึกรู้สึมากนัก

“กินเยอะๆ อาเฟิง หม่าม้าของเราเข้าครัวตั้งแต่บ่ายเชียว” เงินซุนกล่าวกับคนที่ไม่ได้กลับบ้านมานาน และหันไปสบตาภรรยา ด้วยแววตาอ่อนโยน ก่อนจะเริ่มรับประทานอาหารเป็นคนแรก

“ขอบคุณนะคะหม่าม้า นำกินไปหมดทุกอย่างเลย” เงินเฟยเฟิง มองอาหารหลากหลายตรงหน้า รู้สึกอบอุ่นใจอย่างบอกไม่ถูก

สองสามปีมานี้เธอเป็นตัวแทนบริษัทจัดการเรื่องดินเนอร์ ขอขอบคุณลูกค้าไว้อี้อีกเป็นประจำ แน่นอนว่าเธอจะต้องพิถีพิถันเลือกร้านอาหารที่ดีที่สุด ซึ่งมักจะมาพร้อมขั้นตอนการรับประทานอาหารเรียบร้อย รวมถึงต้องรักษามารยาทบนโต๊ะอาหารและการพูดคุยไม่ให้ดังพร้อย ถึงอาหารจะเลิศรสขนาดไหน แต่เมื่อแบกสิ่งเหล่านี้ไว้บนบ่า อาหารเลิศหรูเหล่านั้นก็ดูเหมือนจะจืดชืดไปเสียหมด

“โอ้หยา ผมไปถ่ายซีรีส์มาตั้งหลายเดือน น้ำหนักลดจนจะเหลือแต่กระดูกแล้ว กลับมารอบนี้มีแต่ของโปรดทั้งนั้นเลย หมาม้ารู้ใจ ลูกชายที่สุด” เงินเฟยหลังมองสีหน้าตื่นตันของคนที่นั่งฝั่งตรงข้าม ถึงจะมีรอยยิ้มหวานละไมประดับอยู่ แต่กลับสัมผัสถึงความเศร้าหมองจางๆ เขาจึงพยายามสร้างบรรยากาศให้กลับมารื่นเริง โดยเริ่มต้นคิ๊บเปิดอย่างเข้าปากด้วยสีหน้าเปี่ยมสุข

“หมาม้าทำแต่ของโปรดของอาเฟิงทั้งนั้นเลย เรามันก็แค่ผลพลอยได้ เอานี้ เห็นบ่นว่าอยากกินมาตั้งหลายวันแล้วไม่ใช่หรือ อย่างนั้นก็กินเยอะๆ” ผู้เป็นมารดาสัพยอกพลางใช้ตะเกียบคิ๊บหมูหันไปวางในชามบุตรชายคนรองซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ

“พวกเรากับอาเฟิงก็ชอบอะไรหลายอย่างเหมือนกัน หมาม้าทำให้อาเฟิงก็เหมือนทำให้พวกเรานั้นแหละ ไซ้ไหมเฮีย” ชายหนุ่มเคี้ยวหมับๆ พलगขอเสียดสนับสนุนจากผู้เป็นพี่ชาย ก็ได้รับความเงียบและสีหน้าเฉยชาเป็นคำตอบ ดังนั้นจึงเปลี่ยนเป้าหมายไปยังอีกคน

“อ้อ! ตัวเล็ก กินเยอะๆ หมาม้าอุตส่าห์เข้าครัวตั้งหลายชั่วโมงเชียวนะ” ขณะเขาทำท่าจะคีบอาหารข้ามโต๊ะไปให้น้องสาวบุญธรรมที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามก็ถูกมารดาจับแขนห้ามเอาไว้เสียก่อน

“อาหลง ดูแลน้องให้หมาม้าด้วย หมาม้ากับอาหลงเื่อมไปไม่ถึง” เงินฮู่ยกกล่าวกับบุตรชายคนโตที่นั่งเงียบมาตั้งแต่ต้น ก่อนจะกวาดมองอาหารหลากชนิดเป็นเชิงสั่ง

คนสามคนพร้อมใจกันเหลือบมองคู่หมั้นทั้งสอง เงินเฟยเฟิงเพียงยิ้มมุมปากน้อยๆ ไม่ได้คิดค้ำอะไร แต่เงินเฟยหลงกลับยังคงตั้งหน้าตั้งตารับประทานอาหารด้วยกิริยาเรียบร้อยดังเดิม มีเพียงมือกับปากเท่านั้นที่ขยับเขยื้อน ทำราวกับว่าคำสั่งเมื่อครู่ไม่ได้ลอยเข้าโสตประสาทเลยสักนิด

ผู้นำครอบครัวขมวดคิ้วเพราะท่าทางไม่ใส่ใจของบุตรชาย

ดวงตาดูดันจ้องมองผู้ที่นั่งไม่หือไม่อือให้รู้ตัว แต่ก่อนที่จะได้พูดอะไร เสียงหวานกลับดังขึ้น

“หม่อม้าขา ไม่มีร้านอาหารร้านไหนผู้ฝีมือของหม่อม้าได้เลย โดยเฉพาะเปิดอย่างน้ำแดง ทั้งหอมทั้งชุ่มฉ่ำ หนูเริ่มอิจฉาเสียแล้วที่ได้กินบ่อยๆ” เงินเพยเฟิงกล่าวทั้งรอยยิ้มและตั้งใจบริการตัวเอง คืบหน้า นี่ใส่ซามซ้าวจนไม่เหลือที่ว่าง เธอเลือกที่จะใช้ไม้อ่อนในการแก้ปัญหา ไม่อยากให้บรรยากาศดี ๆ มาเสียไปเพราะตนเอง

หากใครบางคน ‘ถูกบังคับ’ ให้ดูแลเธอแบบไม่เต็มใจ เช่นนั้น เธอก็ไม่ขอรับไว้

“อิจฉาเสียหรือ งั้นก็กลับมาอยู่บ้านสิ จะกินวันละสองตัวก็ไม่มีใครว่า หรือถ้าจะให้ดีก็เรียนเข้าครัวกับหม่อม้าไปเลย หม่อม้ากำลังอยากได้ลูกศิษย์สืบทอดตำรับสักคน ไซ้ใหม่ครบหม่อม้า” เงินเพยหลังรับผสมโรงไม่ให้บรรยากาศอึดอัดไปมากกว่านี้ โดยเฉพาะเมื่อมองสีหน้าของบิดาที่เริ่มจะเย็นเยียบขึ้นมาทุกขณะ

แต่ไหนเลยที่เงินเพยหลังจะรับน้ำใจ กลับกล่าวถึงคนอื่นคนที่ ‘ไม่อยู่ในที่นี้ด้วยแววตาชื่นชมให้ ‘ทุกคน’ เห็นชัดเจน

“หม่อม้า จางฉีก็ทำอาหารเก่งนะครับ ผมเคยชิมฝีมือของเธอหลายครั้ง ทั้งของคาวและของหวานอร่อยใช้ได้เลย ถ้าหม่อม้าอยากได้ลูกมือ ผมจะให้เธอแวะมาที่นี้บ่อยๆ”

ชื่อ ‘จางฉี’ ทำเอาทุกคนเสียวกิริบ ตะเกียบที่กำลังคีบอาหารต่างหยุดชะงัก เงินอยู่จึงแก้สถานการณ์ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน และสบตาบุตรชายคนโตเป็นเชิงตักเตือนไม่ให้พูดจาเหลวไหลอีก

“หม่อม้าตั้งใจเอาไว้ว่าจะสอนแค่คนในครอบครัว หรือไม่กี่ลูกสะใภ้ จะได้เป็นตำรับลับของบ้านเรา ส่วนคนนอก...ก็ให้เขาไปเรียนที่อื่นเถอะ โรงเรียนสอนทำอาหารออกจะเยอะแยะไป”

“แบบนี้ก็ยิ่งดีสิครับ จางฉีควรจะมาเรียนรู้กับหม่อม้าให้เร็ว

ที่สุด ทุกคนก็รู้ว่าเราสองคนคบกันมานาน อนาคตก็คง...”

“อาหลง! หยุดพูดอะไรเหลวไหลได้แล้ว” เงินฮู่เอ็ดบุตรชาย ก่อนที่อีกฝ่ายจะพูดจบประโยค น้ำเสียงอ่อนโยนเมื่อครู่สลายไปราวกับ หมอกควัน แม้แต่ความอยากอาหารก็มลายไปจนหมดสิ้น

“ผมไม่เคยต้องการ ‘คนอื่น’ นอกจากจางฉี” เงินเฟยหลงเน้น ย้ำบางคำ ไม่นำพาต่อสถานการณ์ตึงเครียดที่เกิดขึ้น

ไม่มีใครคาดคิดว่าเงินเฟยหลงจะเหยียบย่ำศักดิ์ศรีคู่หมั้นของตนเองครั้งแล้วครั้งเล่าเช่นนี้ เมื่อมองไปที่ผู้เสียหายหลักกลับเห็นหญิงสาวหลุบตารับประทานอาหาร ไม่พูดไม่จา มือที่จับตะเกียบก็คีบอาหารเข้าปากด้วยกิริยามารยาทเรียบร้อยดังเดิม แต่รอยยิ้มที่ประดับบนใบหน้าหายไปกว่าครึ่ง ตรงกันข้ามกับผู้กระทำการที่ยังลอยหน้าลอยตาเหมือนพวกไม่รู้ผิดชอบชั่วดี เมื่อเปรียบเทียบกับเช่นนี้ ความเห็นใจถึงเทอียงไปข้างใดข้างหนึ่งอย่างง่ายดาย

“เฮีย พูดแบบนี้มันเกินไปไหม ‘คนอื่น’ ที่ว่าเฮียหมายถึงใคร นี่น้องผม นี่คู่หมั้นเฮียนะ น้องอยู่ของน้องดีๆ ทำไมเฮียต้องไปหาเรื่องด้วย” เงินเฟยหลังขมวดคิ้วไม่พอใจเช่นกัน ถึงแม้เงินเฟยเฟิงจะไม่ใช่น้องสาวโดยสายเลือด แต่พวกเขาที่เติบโตมาด้วยกัน ความรักใคร่สนิทสนมไม่ได้น้อยไปกว่าที่มีให้พี่ชายแท้ๆ ที่คลานตามกันออกมาเมื่อเห็นอยู่ไหนที่ว่าอีกฝ่ายกำลังโดนคนไม่มีเหตุผลพูดจาแย่ๆ ใส่พี่ชายที่ไหนจะอดกลิ่นได้

“อาหลง เฮียกำลังพูดความจริง ถ้า ‘คู่หมั้น’ ที่ป้ากับหม่าม้าเตรียมไว้ให้เฮียเป็นคนดีอย่างที่พยายามกรอกหูเฮียอยู่ทุกวัน คนดีที่ว่านี้จะกล้าหน้าไม่อายแยก ‘คนรัก’ ออกจากกันอีกหรือ แล้วคนที่ทำให้เรื่องมันค้างคามมาเป็นสิบปีแบบนี้เรียกว่าคนดีอย่างนั้นหรือ”

นัยน์ตาคมกริบแบบที่ได้รับมาจากบิดากวอดมองไปทั่วโต๊ะ โดยจ้องใจแว่นคนคนหนึ่งเอาไว้ เขาไม่เคยอยากต่อล้อต่อเถียงกับบุพการี

และไม่เคยอยากจะมีปากเสียงกับน้องชายเพียงคนเดียว ถึงรู้ดีว่าการพูดถึงงานชิ้นในสถานการณ์แบบนี้คงทำให้คนในครอบครัวไม่พอใจ แต่วันนี้เขาตั้งใจที่จะแสดงเจตนารมณ์ให้ชัดเจน เหตุการณ์จะได้ไม่รุนแรงเลยเถิดเหมือนเมื่อสิบปีที่แล้ว เพราะถึงอย่างไรเขาก็เลือกทางนี้ เขาเลือกที่จะเดินหน้าออกจากการรอคอยอันยาวนาน ดังนั้นมันไม่สำคัญว่าเขาจะคิดอย่างไร ไม่สำคัญว่าเขาจะจำทุกอย่างได้หรือไม่ เพราะความจริงแล้วเรื่องในอดีตไม่มีทางหวนย้อนกลับ

เงินเพยเพิ่งวางตะเกียบลง รับประทานอาหารเสร็จรีบลุกไปช้อนน้ำได้โต๊ะอย่างรวดเร็ว โชคดีที่เมื่อครู่ทุกคนไม่ได้ให้ความสนใจเธอ จึงไม่ได้สังเกตเห็นความผิดปกตินี้

แก๊วก!

“ในเมื่อฉันเป็นคนตกลงเรื่องการหมั้นหมายเอง แปลว่าตอนนี้ฉันกลายเป็นคนหน้าไม่อายุไปแล้ว?” ต่อให้เป็นพระอรหันต์ก็ไม่อาจทนการ ‘จจใจ’ ยั่วโมโหเช่นนี้ได้ เงินซุนพลันรวบตะเกียบเข้าหากัน เสียงที่พูดทั้งห้วนและแข็งกระด้าง

“ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น” เมื่อโดนบิดาย้อนถามเช่นนั้น เงินเพยหลงพลันรีบก้มหน้ายอมรับผิด ทว่ามือทั้งสองกลับกำหมัดแน่นเพื่อแบ่งเบาความอึดอัดที่กำลังกัดกินไปทั่วร่าง

“ฉันสอนแกว่ายังไง ‘สัจจะ’ และ ‘ซื่อสัตย์’ ทำให้พวกเราดี ทุกวันนี้ได้ ตลอดทั้งชีวิตฉันไม่เคยเสียคำพูดกับใคร ถ้าแกอยากทำลายความภาคภูมิใจข้อนี้ของฉัน ให้ฉันกลายเป็นคนถ่มน้ำลายรดหน้าตัวเองต่อหน้าคนทั้งห้องงง งั้นแกก็อย่ามาเรียกฉันว่าป้า ฉันจะได้ไม่มีสิทธิ์ไปบงการชีวิตแก”

ก่อนหน้านั้นเงินซุนตั้งใจจะให้เวลาแก่บุคคลทั้งสองเพื่อปรับตัวเข้าหากัน รวมถึงสะสมเรื่องเก่าๆ ที่เกิดขึ้นในอดีตแล้วจึงค่อยเกริ่นถึงเรื่องสำคัญที่ค้างค้ำมานานหลายปี แต่เมื่อบุตรชายของเขา ‘ไร้ความ

เป็นสุภาพบุรุษ’ ทั้งยังเห็นคนนอกสำคัญกว่าคนในครอบครัว เช่นนั้น
ขั้นตอนประณีตระนอมที่เตรียมไว้ก็ไม่จำเป็น เมื่อเป็นแบบนี้ก็อย่ามา
โทษว่าเขาใช้ไม้แข็งเข้าข้างคนอื่นมากกว่าบุตรในสายเลือดเลย ในเมื่อ
สิ่งที่เกิดขึ้นก็ล้วนแต่เป็นเพราะอีกฝ่ายทำตัวเองทั้งนั้น

“ป้า! ผมไม่เข้าใจว่าป้าจะเสียคำพูดกับใคร ก็แค่ยกเลิกการ
มะ...” เงินเพยหลงเงยหน้าถาม แต่ก่อนที่จะได้พูดจบกลับถูกเสียงทุบ
โต๊ะดังสนั่นกบถ้อยคำที่เหลือทั้งหมด

ปัง!

“เงินเพยหลง! ฉันเคยสอนให้ปลิ้นปล้อนไว้ความรับผิดชอบ
เหวอ! แยกไปเอานิสัยขั้นต่ำแบบนี้มาจากใคร!!!” เงินซุนตบโต๊ะอย่าง
แรง ตวาดเสียงดังลั่น สีหน้าที่สุกซุ่มพลันเต็มไปด้วยโทสะ

“คุณคะ...” เงินฮู้ยลูปแขนผู้เป็นสามี ส่งสายตาห้ามปราม
บุตรชายคนโตให้หยุดต่อล้อต่อเถียงได้แล้ว

“ตัวเล็ก ออกไปเอาขนมที่ห้องครัวเป็นเพื่อนเสียหน่อย เสียยก
คนเดียวไม่ไหว” เงินเพยหลังลุกขึ้นเดินอ้อมโต๊ะไปยังร่างเล็ก เขาไม่รู้
ว่าพี่ชายจะหลุดพูดจาไม่น่าฟังอะไรอีก จึงเลือกที่จะพาหญิงสาวออก
ไปจากสถานการณ์ตึงเครียดตรงหน้า

เงินเพยเพิ่งไม่ปฏิเสธ เธอลุกขึ้นและเดินออกไปตามความหวังดี
ที่พี่ชายบุญธรรมมอบให้ ทั้งบรรยากาศอึมครึมเอาไว้เบื้องหลัง

‘ไปเอาขนม’ ก็แค่ข้ออ้าง ดังนั้นสองร่างที่มีส่วนสูงต่างกัน
จึงไม่ได้เดินตรงไปยังห้องครัว เงินเพยหลังเหลือบมองเสียวหน้าด้าน
ข้างของน้องสาวบุญธรรมอยู่นาน สีหน้าสงบนิ่งและดวงตาที่หลุบมอง
พื้นทำให้เดาไม่ออกว่าอีกฝ่ายกำลังคิดอะไรอยู่กันแน่ พลันเขานึกถึง
บทละครต่างๆ ที่เคยแสดง ก่อนจะเลือกสรรประโยคปลอบใจที่ดีที่สุด
ออกมาประโยคหนึ่ง

“อย่าไปฟังคำพูดพวกนั้นเลย มีแต่อะไรก็ไม่รู้ ไร้สาระทั้งนั้น”
เขาเอ่ยขึ้นเมื่อมาถึงห้องนั่งเล่นที่อยู่ไม่ไกลจากห้องโถงรับแขกนัก

“เสียหมายถึงเรื่องจางฉินหรือเรื่องที่เขาคาดว่าตัวเล็กกว่าทำตัวหน้า
ไม่อายคะ”

เฉินเฟยเพิ่งยิ้มกว้าง ทั้งทำทางไร้อารมณ์เมื่อครู่ไปในทันที ก่อน
จะเดินเลยร่างสูงตรงไปยังหน้าต่างยาวจุดพื้นที่อยู่อีกด้าน เธอกอดอก
และเอนพิงผนัง ขณะที่ต้องตาทางสี่เหลี่ยมยาวจ้องมองออกไปยังภายนอก
ใฝ่ที่ทางตาดึงจับแน่นความโดดเดี่ยวไม่ต่างจากบรรยากาศยามค่ำคืน

ชายหนุ่มไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะเอ่ยชื่อผู้หญิงคนนั้นออกมาเหมือน
ไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไร ทำทางของเขาจึงดูประดักประเดิดเล็กน้อย
ก่อนจะทรุดกายนั่งลงบนโต๊ะกลางถอนหายใจ

“ตัวเล็กรู้เรื่องของสองคนนั้นมากน้อยแค่ไหน”

“เสีย นี่คือนักอินเทอร์เน็ตเชื่อมโลกทั้งหมดเข้าหากันนะคะ
นับประสาอะไรกับแค่เรื่องในฮ่องกง กตคลิกเดียวมีเรื่องอะไรที่อยาก
แล้วไม่ได้รู้บ้าง โดยเฉพาะพวกข่าวซุบซิบคนดัง ถึงพยายามปิดบังเป็น
ความลับ แต่จะหลบสายตาคอนเป็นแสนเป็นล้านได้ตลอดหรือ ไม่รวม
กับที่ ‘จงใจ’ เปิดเผยทุกอย่างเต็มที่นะ” หญิงสาวหลุดซ่าออกมา
ที่ชายของเธอทำราวกับว่าอยู่ในยุคพิราบสื่อสารยังงี้ยังงั้น

“ตัวเล็กเชื่อข่าวพวกนั้นหรือ เรื่องแค่นี้สิบ คนก็เล่าต่อให้เป็น
ร้อยได้”

“ยี่สิบของเสียมันก็แปลว่ามีมูลไม่ใช่หรือ”

ต้องขอบคุณ ‘ผู้หวังดี’ ที่ส่งทั้ง ‘รูป’ และ ‘คลิป’ รายงานทุก
สถานการณ์ตลอดสิบปีที่ผ่านมา...ต่อให้เธอพยายามไม่สนใจมากแ
ไหน แต่เธอก็ได้ยินและรับรู้ความเคลื่อนไหวในฮ่องกงทุกอย่างเหมือน
เรื่องเกิดขึ้นอยู่หน้าบ้านตัวเอง

ที่ขาดไม่ได้...ต้องขอบคุณ ‘คู่หมั้น’ ที่เธอเคยชื่นชมและฝากฝัง

ความฝันทุกอย่างเอาไว้กับเขา เงินเพียงหลงตอบแทนเธอได้สาม
ยี่นั้ก

“แล้ว...ตัวเล็กคิดยังไงกับเรื่องนี้” เงินเพียงหลังเอ่ยถาม ที่อีกฝ่าย
พูดมาล้วนถูกต้องทุกอย่าง ฮ่องงก็เล็กแค่นี้เอง อีกทั้งคุณกรณีสอง
ก็ถือว่าเป็นคนดังที่สื่อจับตามอง ต่อให้ทั้งสองคนจะเคยตั้งโต๊ะแถลง
ข่าวว่าเป็น ‘เพื่อนสนิท’ ไม่มีอะไรเกินเลยต่อกัน แต่เรื่องความสัมพันธ์
พรรคนี้มีหรือที่คนนอกจะมองไม่ออก ดังนั้นจึงไม่มีทางที่จะปิดคนที่มี
สถานะคู่หมั้นตัวจริงได้มิด

“เป็นคำถามที่ยากจังเลย เสียอยากได้คำตอบแบบไหนคะ ตอบ
แบบคู่หมั้น หรือตอบแบบคนนอกดี” เธอเป็นสายตากลับมายังคู่
สนทนา รอยยิ้มบนหน้าไม่ได้ลดลงแม้แต่น้อย

เงินเพียงจึงขยับใบหน้าवलราวกับจะเค้นความจริง หากเป็น
แต่ก่อน...ไม่ว่าจะมีความสุขหรือทุกข์ใจ รู้สึกอย่างไร เด็กหญิงคนนั้น
ก็จะแสดงออกอย่างตรงไปตรงมา ไม่สลับซับซ้อนแบบหญิงสาวผู้เพียบ
พร้อมที่ยืนอยู่ตรงหน้า

หลายชั่วโมงก่อนเขาเคยคิดว่าเงินเพียงยังคงเหมือนเดิม แต่
เวลานี้เขาขอถอนคำพูด อดีตก็คืออดีต เป็นเพียงภาพความทรงจำ
อันหอมหวาน แต่เมื่อถูกกาลเวลากัดกินก็ไม่มีอะไรเหมือนเดิมทั้งนั้น

“เสียอยากได้คำตอบของเงินเพียงเพียง ไม่สำคัญว่าจะฐานะไหน
แค่ตอบเสียมาตามตรงก็พอ”

ผู้ถูกถามนิ่งเงียบอยู่นาน ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนกลอกไปมา
ราวกับกำลังขังใจ แต่สุดท้ายก็ให้คำตอบด้วยความสัตย์จริง

“โกรธค่ะ ตัวเล็กกำลังโกรธมาก โกรธจนเลือดข้างในสั่นไปทุก
หยด ไม่ว่าจะกี่ปีผ่านไป เขาก็เลือกเชื่อในสิ่งที่เขาอยากจะทำเชื่อเสมอ
ไม่เคยสนใจว่าจะทำร้ายความรู้สึกของคนอื่นมากน้อยแค่ไหน” ขณะที่
พูด ขอบตาก็ยิ่งร้อนผ่าว ต้องสูดหายใจเพื่อสงบอารมณ์

“ทำไมไม่บอกความจริงเรื่องนั้นไป...”

“ตัวเล็กพูดไปหมดทุกอย่างแล้ว แต่เขาก็ไม่ฟังอยู่ดี และตัวเล็กไม่คิดจะอธิบายรอบสอง เขาอยากจะทำอะไรก็ช่างเขาเถอะ โอกาสมีให้สำหรับคนที่อยากได้ แต่ถ้าเขาไม่อยากได้ ผีนัดเยียดให้เขาไปก็มีแต่เราที่เหนื่อยเปล่า”

เงินเฟยหลังนึกถึงเหตุการณ์ที่เป็นจุดแตกหักระหว่างคนทั้งสองที่เงินเฟยเพิ่งพูดมาล้วนถูกต้องทั้งหมด เสียใหญ่ของเขาไม่คิดจะฟังใครทั้งสิ้น ต่อให้ตัวเขา ป้า หรือหม่าม้าช่วยกันอธิบาย อีกฝ่ายก็จะคัดค้านว่าพวกเขาเอาแต่เข้าข้างเงินเฟยเพียงเกินไป ทั้งๆ ที่อีกฝ่ายเองนั่นละที่เขาแต่ฟังคนอื่นจนไม่ลืมหูลืมตา

“ฟังเฮียนะ ไม่ต้องผินใจทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ ตัวเล็กแค่บอกเฮียมาว่าต้องการอะไร เฮียช่วยคุยกับป้าให้ดีขึ้น” ชายหนุ่มถอนหายใจพลางเดินไปหยุดเบื้องหน้าน้องสาว และยกมือลูบศีรษะของคน ที่ตัวเล็กกว่าอย่างที่เคยทำมาตลอด

“เฮียไม่ต้องห่วง ตัวเล็กมีเรื่องที่ยากทำมานานแล้ว และครั้งนี้จะต้องทำให้ได้ด้วย” แววดตาของผู้พูดขณะกล่าวประโยคนี้อาจจะเรียกได้ว่าว่างเปล่า เธอยอมรับว่าเมื่อบายที่ได้สัมผัสความอบอุ่นจากคนในครอบครัวทำให้เธอลังเลกับบางเรื่อง แต่ความลังเลที่ว่าถูกบดขยี้เป็นผุยผงเมื่อได้ยินถ้อยคำกล่าวต้อนรับจากคนคนนั้น

ครืด! ครืด! ครืด!

เสียงสั้นจากโทรศัพท์มือถือซัดจิ้งหระบพสนทนา ผู้เป็นเจ้าของหยิบออกมาจากกระเป๋ากางเกงและดูชื่อคนที่โทร. มารบกวนเวลานี้ก่อนจะได้กดตัดสาย เสียงหวานละมุนกลับพูดขึ้นเสียก่อน

“รับสายเถอะค่ะ อาจจะเป็นเรื่องสำคัญก็ได้ ไม่งั้นเดี๋ยวเขาก็โทร. มาอีก” หญิงสาวพยักพเอ็ดไปยังอุปกรณ์สื่อสาร ด้วยอาชีพของอีกฝ่าย เธอไม่แปลกใจที่เขาจะงานยุ่งแบบไม่จำกัดเวลา

“ก็ได้ คงจะเป็นเรื่องงานนะ ฉันเดียวเสียมานะ” เฉินเพยหลังรับคำอย่างจำยอม ก่อนจะเดินออกไปโดยโทรศัพท์นอกห้อง

บุคคลที่เหลือเพียงหนึ่งเดียวกลับมาจ้องความมืดนอกหน้าต่างเช่นเดิม เธอกำลังเฝ้ารอใครบางคนที่ยังไม่ได้เอ่ยทักทายกัน แม้แต่คำเดียว เฝ้ารออย่างที่เคยซุ่มกับตัวเองในกระจก เพียงไม่นาน... ก็เห็นร่างในชุดสูทเดินหัวฟัดหัวเหวี่ยงออกไปจากตัวบ้าน

เฉินเพยเพิ่งถึงวิ่งถึงเดินผ่านสวนดอกไม้ คินเดือนแรม
เช่นนี้ยิ่งขับเน้นให้บรรยากาศดูขมุกขมัว เสียงฝีเท้าที่เหยียบย่ำบนแผ่นหินเบื้องล่างเมื่อตามทันบุคคลที่กำลังจะเข้าไปในโรงจอดรถ ก่อนจะถูกไล่ตามในระยะห่างเกือบยี่สิบก้าว

เธอมองเงาหลังตระหง่านด้วยความรู้สึกไม่คุ้นเคย เวลาสิบปีเปลี่ยนเด็กหนุ่มในความทรงจำให้กลายเป็นบุรุษวัยฉกรรจ์ หากพบเจอกันข้างนอกคงเดินสวนกันแบบ ‘คนไม่รู้จัก’ อีกฝ่ายคงรู้ว่าถูกจ้องมอง ไม่นานจึงหันกลับมาเผชิญหน้า

หญิงสาวสบนัยน์ตาสีดำสนิทอย่างไม่วันเกรง การที่เธอกลับมาที่ฮ่องกงรอบนี้ จุดประสงค์หลักไม่ได้แค่มาร่วมงานแซดิดของบิดาบุญธรรม แต่เธอยังตั้งใจมาจัดการ ‘เรื่องยุติธรรม’ ที่ค้างคามานานสิบปีที่แล้วมันจบยังไง เธอจำได้ทุกวินาทีของเหตุการณ์ ตอนนั้นเธอแพ้วราบคาบ ไม่เหลือแม้กระทั่งแรงที่จะใช้ได้เสียงเรื่องของตัวเองไม่ได้เป็นผู้กระทำ ต่อให้หนีไปอีกฟากหนึ่งของโลก แต่บาดแผลจากความอับศครั้งนั้นไม่ได้หายไปไหน มันยิ่งย้ำเตือนว่าเธอพบเจอกับเรื่องต่ำช้าอะไรมาบ้าง เมื่ออายุมากขึ้น แผลสดก็เริ่มตกสะเก็ด เธอไม่ใช่เด็กหญิงวัยสิบห้าที่มองโลกในแง่ดีอีกต่อไป ทำไม่ถึงต้องเป็นเธอที่ทุกซ์ทรมาณใจอยู่คนเดียว หากพวกเขาสำนึกผิดก็แล้วไป แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขาก็ยังมีความสุขกันดี

ในเมื่อฟ้ายังเมตตาเหลือ ‘สถานะ’ นี้ให้เธอ เหตุใดจะต้อง
ปฏิเสธไม่ใช้มันด้วยล่ะ

บุคคลทั้งสองมองหน้ากัน แสงสีส้มสลัวจากโคมไฟประดับสวน
สาตส่องไปบนหน้าครึ่งซีก ทว่าส่วนที่เหลือกลับตกอยู่ภายใต้เงามืด
สะท้อนตัวตนความเป็นมนุษย์ได้ชัดเจนยิ่งกว่าถ้อยคำใดๆ

ด้านสว่างเป็นสิ่งสวยงามที่แต่ละคนพยายามปรุงแต่ง และ
เลือกสรรเป็นอย่างดีที่จะแสดงออกให้คนภายนอกได้เห็น แต่จะมีสัก
กี่คนที่รู้ว่าด้านมืดที่แสงส่องไปไม่ถึงกำลังซุกซ่อนอะไรเอาไว้ เสี่ยง
สายลมพัดหิวอดหวิวคล้ายจะเป็นเรื่องไกลตัว อากาศตอนกลางคืน
ทั้งมีดมนและเย็นเยือกไม่ต่างจากความสัมพันธ์ระหว่างคนทั้งสอง
“กลับมาทำไม”

ประโยคแรกในรอบสิบปีที่ไม่ได้เจอกัน ไม่ว่าจะป็นในฐานะ
‘น้องสาวบุญธรรม’ หรือ ‘คู่หมั้น’ ก็ไม่ควรได้รับคำทักทายเช่นนั้น
ทั้งๆ ที่เตรียมใจมาล่วงหน้าว่าอาจจะเจ็บปวดเหมือนตอนที่เขาไล่เธอ
‘ไปตาย’ แต่เอาเข้าจริงๆ กลับไม่มีความรู้สึกอะไรหลงเหลืออยู่ จึง
กล่าวคำพูดที่เตรียมไว้ออกมาอย่างง่ายดายยิ่ง

“เพยหลง เรามาจบเรื่องนี้กันเถอะ”

สีหน้าตึงเครียดของเงินเพยหลงพลันสลายไปเมื่อได้ยินประโยค
ที่ว่า สายตาที่จับจ้องใบหน้าเรียวเล็กเผยความโล่งอก แต่ถ้ามองให้
ลึกกลงไปก็เจอความเจ็บปวดบางเบาที่ยากจะปล่อยผ่าน...จึงได้แต่
พรับปากตัวเองซ้ำๆ ว่าแบบนี้ดีที่สุดแล้ว

โช้วว่าเขาจะไม่รู้ว่าตนเองใช้คำพูดรุนแรงเกินไป อีกทั้งยังจงใจ
ยั่วโมโหเพื่อให้สถานการณ์เลวร้ายมากยิ่งขึ้น แต่บางครั้งคนเราก็ไม่
อาจทำตามในสิ่งที่ใจปรารถนา เพราะไม่ว่าเขาจะรู้สึกอย่างไร สุดท้าย
ก็จำเป็นต้องทำแบบนี้ เรื่องระหว่างเขากับเงินเพยเพิ่งยืดเยื้อมานาน
เกินไปแล้ว ความสัมพันธ์คลุมเครือระหว่างพวกเขาทั้งสองไม่ต่างอะไร

จากเนื้อร้ายกัดกินบ่อนทำลายทุกฝ่าย ไม่ว่าจะทำลายความคาดหวังของครอบครัว ทำร้ายความรู้สึกของจางฉี ทำร้ายตัวเอง และที่สำคัญไปกว่านั้น...

เงินเฟยเฟิงควรเริ่มต้นใหม่กับใครสักคน

“ดี ฉันดีใจที่เขาเข้าใจอะไรง่ายขึ้น” ชายหนุ่มกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย วางท่าไม่แยแสต่อแวตาวางเปล่าที่กำลังมองมา เขาพยายามพร่ำบอกตัวเองว่านั่นไม่ใช่เรื่องที่เขาจะต้องใส่ใจ ในเมื่ออีกฝ่ายพูดคำว่า ‘จบ’ ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาและเงินเฟยเฟิงปรารถนาตรงกัน ไม่ใช่หรือ...

“อยากแต่งงานกับผู้หญิงคนนั้นหรือ” เงินเฟยเฟิงเอ่ยถามพลางคลี่ยิ้มลึกลึกกว่าเดิม

ปฏิกิริยาที่ผู้พูดแสดงออกทำเอาคิ้วเข้มของชายหนุ่มขมวดมุ่นนี่เป็นครั้งแรกที่เขาตั้งใจพินิจ ‘คู่หมั้น’ ให้ชัดเจน เงินเฟยเฟิงสูงขึ้นไม่มาก ใบหน้าจิ้มลิ้มที่เขาเคยชมว่าน่ารักแทบไม่เปลี่ยนไปจากอดีต รอยยิ้ม น้ำเสียง ดวงตาเรียวยาวแฝงความเอาแต่ใจ ทั้งหมดทั้งมวลล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่เขาคุ้นเคยทั้งสิ้น ทว่าเงินเฟยเฟิงที่แข็งแกร่งข้างเช่นนี้กลับไม่เคยปรากฏในความทรงจำมาก่อน

“คนที่ฉันจะแต่งงานด้วยมีแค่จางฉี เธอยอมถอยแต่โดยดีเถอะ”

“ไม่ต้องห่วง...ฉันจะให้คุณสามารถแต่งงานกับผู้หญิงคนนั้นสบายใจ”

เสียงหวานหัวเราะในลำคอก่อนที่จะสั่นไหวจะกลับมาละมุนละไมเช่นเดิม แต่ความนิ่มนวลนั้นกลับแฝงไปด้วยความเย้ยหยัน และประโยคที่ตามมายิ่งจุดเพลิงโทสะของผู้ฟังจนมอดไหม้ไปทั้งร่าง

“รักกันมากนักรหรือ...”

เงินเฟยเฟิงหลงพลันตระหนักรถึงความน่ากลัวของกาลเวลาที่แปรเปลี่ยนทุกสรรพสิ่งราวกับฝันตื่นหนึ่ง ลบภาพเด็กหญิงในความทรงจำที่มีออกไปจนหมด และยิ่งตอกย้ำว่าแท้จริงแล้วเขาและเงินเฟยเฟิง

อยู่ห่างกันเพียงใด

“แต่คุณกับจางฉีมาคุกเข้าขอโทษฉันตรงหน้า แล้วฉันจะให้สิ่ง
ที่คุณต้องการ...”